വളർന്നപ്പോൾ തളർന്നത് കാര്യക്ഷമത

ഡോ. എം. കുര്യൻ തോമസ്

കാരണങ്ങളെപ്പറ്റി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും പരക്കെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ ഇന്നത്തെ ഭരണസംവിധാനം - ആത്മീയവും ലൗകികവും - കാര്യക്ഷമമല്ല. തികഞ്ഞ പരാജയമാണെന്നു വാദിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. ഇതിനു ഹേതുവായി പല വസ്തുതകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയോരോന്നിനേയും പിന്തുണയ്ക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങൾ നിരത്തുന്നുവെങ്കിലും ഈ അപചയത്തിന്റെ പിമ്പിലെ യഥാർത്ഥ വസ്തുതകളെ സമഗ്രമായ അപഗ്രഥനത്തിന് ഇതഃപര്യന്തം വിധേയമാക്കിയിട്ടില്ല.

ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം ഇത്തരമൊരു പരിശോധന നടത്തുവാൻ. അതിന് ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ഘടന (Organizational structure), ഭരണനിർവാഹകരുടെ നിലവാരം ഇവ പഠനവിധേയമാക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാനും അവയ്ക്ക് ശാശ്വത പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചു നടപ്പിലാക്കാനും സാധിക്കൂ. ഇപ്പോഴുയരുന്ന ആരോപണങ്ങളും അവയ്ക്കു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രതിവിധികളും *ലക്ഷണാധിഷ്ഠിത* (Symptamatic) ചികിൽസയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വേണ്ടത് *ഹേതുബന്ധിത* ചികിൽസയും (Cause-oriented treatment). ഇതിന് മലങ്കരയിലെ ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ വികസന ചരിത്രം മനസിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൊളോണിയൽപൂർവ കാലം

കൊളോണിയൽപൂർവ കാലത്ത് നസ്രാണിക്കെന്നല്ല, കേരളത്തിൽ എല്ലാവർക്കും മതം എന്നത് അന്യമായ ഒരു സങ്കൽപ്പമായിരുന്നു. ജാതിയും ജാതിഘടനയുമായിരുന്നു സാമൂഹിക സംവിധാനത്തിന്റെ ആണിക്കല്ല്. അതുകൊണ്ട് *സഭ* എന്നൊരു സങ്കൽപ്പവും നസ്രാണിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പൂതിരി ഗ്രാമവ്യസ്ഥയുടെ മാതൃകയിൽ രൂപം കൊണ്ട ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയായ *പള്ളിയോഗ*ങ്ങളാണ് ഇടവകപ്പള്ളികളുടെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്. അതിനുപരി, ജാതിക്കു കർത്തവ്യനായ അർക്കദ്യാക്കോനും പേർഷ്യൻ മെത്രാനും പട്ടത്വം, വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം, പരാതികളും വിധികളും എന്നതിലുപരി, പൊതുസ്വത്തായി ഭരിക്കാൻ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇടവകപ്പള്ളികളും അവയുടെ സ്വത്തുക്കളും അതത് പള്ളിയോഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു.

ഇത് നസ്രാണിയുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പ്രതിഭാസമൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ഒന്നാമതായി നസ്രാണികൾക്ക് ഇടവകപ്പള്ളി - *അങ്ങാടി*-ക്കപ്പുറം ഒത്തുകൂടേണ്ട ആവശ്യം തുലോം പരിമിതമായിരുന്നു. അത്തരം അപൂർവം അവസരങ്ങൾപോലും *മതപരം* എന്നതിനേക്കാൾ നസ്രാണിയുടെ ജാതീയമായ അവകാശ സംരക്ഷണാർത്ഥം സംഘടിക്കുന്നതായിരുന്നു. അത്തരം അയഞ്ഞ സാമൂഹ്യഘടനയിൽ പൊതുസ്വത്ത് ഉണ്ടാവുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടോടെ കേരളം സ്വതന്ത്ര ഭരണമുള്ള അനേകം നാട്ടുരാജ്യങ്ങളായി ചിന്നിച്ചിതറി എന്നതും ഇത്തരമൊരവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണമാണ്. എങ്കിലും നസ്രാണികളെ പൊതുവായി ബാധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്ക് *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ത്തിന്റെ അനുമതി ആവശ്യമായിരുന്നു എന്ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയതിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

ഗ്രീക്കോ-റോമൻ ഭരണക്രമം

1599-ലെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് തികച്ചു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭരണ സംവിധാനമാണ് നസ്രാണികളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. അതിൽ അധികാരം മെത്രാനിലും മെത്രാൻ നിയമിക്കുന്ന വികാരിമാരിലും മാത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ചു. പള്ളിയോഗങ്ങൾക്കോ അർക്കദ്യാക്കോനോ ഈ സംവിധാനത്തിൽ യതൊരു സ്ഥാനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികാരം മുകളിൽനിന്നും താഴേയ്ക്ക് വൈദികശ്രേണിയിലൂടെ മാത്രം ഒഴുകുകയും, ജനങ്ങളെ അതിൽനിന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഗ്രീക്കോ-റോമൻ പിരമിഡ് ഹൈരാർക്കിയാണ് അവർ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. നസ്രാണികൾ ഇതു വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ അതിനാൽ അത് നടപ്പാകുകയോ ചെയ്തില്ല. പക്ഷേ മെത്രാനിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഭരണക്രമം കുറഞ്ഞപക്ഷം ആത്മീയകാര്യങ്ങളിലെങ്കിലും അനിവാര്യമാണെന്ന ഒരു മനഃസ്ഥിതി നസ്രാണികൾക്കിടയിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ 54 വർഷത്തെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഹവാസത്തിനു സാധിച്ചു.

റോമൻ കത്തോലിക്കാ ഭരണത്തോടുള്ള പ്രതിരോധം *മലങ്കര പള്ളിയോഗ*ത്തെ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കി എന്നതാണ് വാസ്തവം. ആത്മീയ-ഭരണ മേഖലകളിലും *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* കൂടുതൽ ശക്തമായ ഇടപെടലുകൾ തുടരെ നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഇത്തരം ഇടപെടലുകളാണ് കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിലേയ്ക്കും തദ്ദേശീയമായ ഒരു മെത്രാൻ പരമ്പരയുടെ സ്ഥാപനത്തിലേയ്ക്കും വഴിതെളിച്ചത്. പക്ഷേ കൊളോണിയൽപൂർവ കാലത്തെ കൽദായ മെത്രാന്റെയും പകലോമറ്റം അർക്കദ്യാക്കോന്റെയും സ്ഥാനം മർത്തോമ്മാ മെത്രാനിൽ സമഞ്ജസിപ്പിച്ചെങ്കിലും തങ്ങളുടെ അധികാരം കൈയൊഴിയാൻ *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* തയാറായിരുന്നില്ല. അതാണ് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന് നാലു കത്തനാരന്മാരെ ആലോചനക്കാരായി നിയമിക്കുകയും ... *ഈ വിചാരകറെ മൂവാണ്ടിൽ കൂടിവിചാരം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാറിക്കൽപിക്കയും.* ... ചെയ്യാൻ *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* തീരുമാനിച്ചതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത്.

തുടർന്ന് പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ 17-18 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെങ്ങും പൊതുവായതും അതീവ പ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ

അനേക നിശ്ചയങ്ങൾ ആവശ്യമായി വന്നു. അപ്പോഴൊക്കയും *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* സമ്മേളിക്കുകയും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അപ്പോഴും മലങ്കരമെത്രാന് ഭരിക്കാൻ; പട്ടത്വം, പരാതികളും വിധികളും, അച്ചടക്കം എന്നിവ മാത്രമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഒരേ കുടുംബത്തിൽ പരമ്പരാഗതമായി മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാർ വാഴിക്കപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നതിനാൽ സ്ഥാന-സ്വയാർജ്ജിത-കുടുംബ സ്വത്തുക്കളുടെ കൈമാറ്റം അയത്നലളിതവും സ്വാഭാവികവുമായ ഒരു പ്രക്രിയ ആയിരുന്നു.

എന്നാൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ട് ആരംഭിച്ചതോടെ ഈ സ്ഥിതിക്ക് കാതലായ മാറ്റംവന്നു. വട്ടിപ്പണപ്പലിശയും പഴയസെമിനാരിയും അതിന്റെ സ്വത്തുക്കളും, ഇടവകകളിൽനിന്നും സെമിനാരിക്കുള്ള സംഭാവനകളും അടക്കം മലങ്കരമെത്രാനു *ഭരിക്കാൻ* പൊതുമുതൽ ഉണ്ടായി. അതേകാലത്തുതന്നെ പകലോമറ്റം പാരമ്പര്യവാഴ്ച അവസാനിക്കുകയും മലങ്കര മെത്രാന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പതിവ് ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതും സമഗ്രമായ ഒരു ഭരണ പുനഃക്രമീകരണത്തിന് ഹേതുവായി.

മലങ്കര മഹാ ഇടവകയും ഉപ ഇടവകകളും

1876-ൽ പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയെ ഏഴു ഇടവകകളാക്കി വിഭജിച്ചതും ഏകപക്ഷീയമായി ആറു മെത്രാന്മാരെക്കൂടി വാഴിച്ചതും മലങ്കരയെ ഗുണപ്പെടുത്താനൊന്നും ആയിരുന്നില്ല. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കാനും, മലങ്കര എന്ന കെട്ടുറപ്പ് നശിപ്പിക്കാനും, തനിക്ക് റിശ്ശീസായുടെ ഒഴുക്ക് സുഗമമാക്കാനും മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നയകോവിദനായ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ നവമെത്രാന്മാരെ തന്റെ സഹായികളും സപ്ത ഭദ്രാസനങ്ങളെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിലുള്ള ഭരണ മാത്രകളായും (administrative unit) മാറ്റിയെടുത്തു. ഇക്കാലത്തെല്ലാം സഭയുടെ ലൗകിക ഭരണം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മാത്രം നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. 1934-ലെ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനയാണ് ഈ നിലയ്ക്ക് മാറ്റം വരുത്തിയത്.

1912-ലെ കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനം ഒരു ഭരണകേന്ദ്രം കൂടി രൂപപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ അധികാര വിഭജനമൊന്നും നടത്തിയുമില്ല. അക്കാലത്തൊന്നും കാതോലിക്കായ്ക്കു ഭരിക്കാൻ സ്വത്തുക്കൾ ഉണ്ടാകാഞ്ഞതിനാലും, പ. അബ്ദൽ മ്ശിഹാ ദ്വിതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ മൂലം കാതോലിക്കായുടെ ആത്മീയ അധികാരം നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാലും അതൊരു ചോദ്യ ചിഹ്നമായില്ല. 1934-ലെ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന, കാതോലിക്കാ - മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായി നിലനിർത്തി. പക്ഷേ അവ ഒരു വ്യക്തി വഹിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഇരട്ട അധികാരകേന്ദ്രത്തിന്റെ പ്രശ്നം ഒഴിവാക്കി.

വേറിട്ടും മുതൽ ഉണ്ടാക്കണം ...

പഴയസെമിനാരി, വട്ടിപ്പണം ഇവയ്ക്കപ്പുറം *വേറിട്ടും മുതൽ ഉണ്ടാക്കി തുടങ്ങിയത്* പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ ആയിരുന്നു. പള്ളിക്കൂടങ്ങളും കായൽ നിലങ്ങളും ചേരിക്കൽ വസ്തുവും പീടിക മുറികളും സെമിനാരികളും ഒക്കെയായി അദ്ദേഹം നസ്രാണി ഹൃദയഭൂമിയിലെങ്ങും പൊതു സ്വത്തുക്കൾ സമ്പാദിച്ചു. നസ്രാണി പാരമ്പര്യപ്രകാരം ഇവയുടെയെല്ലാം കൈകാര്യകർത്താവ് മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നെങ്കിലും അവയിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിന്റെയും ഭരണം മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. അന്നുമുതൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് *ഭരിക്കുവാൻ* പൊതുസ്വത്തുക്കൾ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്.

1934-ൽ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടന നടപ്പിലായതോടെ കാതോലിക്കാ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ, എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ്, കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിമാർ, മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ഭരണകേന്ദ്രങ്ങൾ നിർവചിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് അവ ഓരോന്നും കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട മുതലുകളും ഷെഡ്യൂളുകളായി വേർതിരിച്ചു. അത്തരമൊരു വേർതിരിവ് ആത്മീയം, കോടതിവിധികൾ ഇവ മൂലം അനിവാര്യമായിരുന്നു.

1950-കൾ വരെ ഭദ്രാസനങ്ങൾക്ക് സ്വത്തുക്കൾ പ്രായേണ ഇല്ലായിരുന്നു. അങ്കമാലി ഭദ്രാസനത്തിനായി അമ്പാട്ടു മാർ കൂറിലോസും തുടർന്ന് കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസും സമ്പാദിച്ച ആലുവാ തൃക്കുന്നത്തു സെമിനാരിയും, കണ്ടനാടു ഭദ്രാസനത്തിനായി മുറിമറ്റത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് സമ്പാദിച്ച മൂവാറ്റുപുഴ വസ്തുവുമായിരുന്നു ഇതിനുള്ള അപവാദങ്ങൾ. 1950-കൾ മുതൽ ഭദ്രാസനങ്ങൾക്ക് സ്വത്തുക്കളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഉണ്ടായി തുടങ്ങി.

പക്ഷേ മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ദീർഘദർശനം ചെയ്യാതിരുന്ന ഒന്നു രണ്ടു പ്രതിസന്ധികൾ ഈ പ്രക്രിയയിൽ ഉണ്ടായി. ഒന്നാമത്, ഇത്ര വിപുലമാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാതിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം ഭരണനിർവഹണത്തിനായി സ്ഥിരസ്വഭാവമുള്ള ഒരു കേന്ദ്ര സെക്രട്ടറിയേറ്റ് രൂപീകരിച്ചില്ല. കാര്യക്ഷമതയെ മാത്രമല്ല, ഭരണ സുതാര്യതയേയും (transparency) ഉത്തരവാദിത്വ ഭരണത്തേയും ഇത് പ്രതിലോമമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നത് തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. 1882-1911 കാലത്ത് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എന്ന ഒരു മുഴുവൻസമയ കാര്യവിചാരകൻ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്താണ് ഈ പിന്നോക്കം പോകൽ ഉണ്ടായത് എന്നു ചിന്തിക്കണം.

രണ്ടാമതായി, പുതുതായി ആരംഭിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏതു ഷെഡ്യൂളിൽപ്പെടുത്തി ആരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കണമെന്ന് വ്യക്തമായ യാതൊരു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും സഭ ഇതുവരെ നൽകിയിട്ടില്ല. മെത്രാന്മാരുടെ സ്വന്തം താൽപ്പര്യപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മുൻകൂർ അനുമതി വാങ്ങണമെന്ന ചട്ടമൊന്നും ഇന്ന്

നിലവിലില്ല. അവയുടെ ഭരണ സംവിധാനം എപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്ന നടപടിച്ചട്ടവും രൂപീകരിച്ചിട്ടില്ല. സ്വകാര്യ ട്രസ്റ്റുകളും നാമമാത്ര ട്രസ്റ്റുകളും രൂപമെടുക്കുന്നതിന്റെ മൂലകാരണം ഇതാണ്. ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റം വരാതെ ഇനി accountability ഉണ്ടാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷ പുലർത്തിയിട്ടു കാര്യമില്ല.

കുടിയേറ്റങ്ങളും മാറിയ സാമൂഹിക സമവാക്യങ്ങളും

പക്ഷേ മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടു മുമ്പുവരെ ഇവയൊന്നും സാരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ആയിരുന്നില്ല. 1980–കളിൽ വിപുല മായ നസ്രാണിയുടെ വിദേശ കുടിയേറ്റങ്ങളും അതുണ്ടാക്കിയ സാമ്പത്തികോന്നമനവുമാണ് സ്ഥിതിഗതികളെ ആകെ തകിടം മറിച്ചത്. സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ നസ്രാണി മടിശ്ശീലയുടെ കെട്ട് അഴിയുമെന്ന നൂറ്റാ ണ്ടുകളായി നിലനിൽക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പുതിയ പദ്ധതികൾ – ആവശ്യമായാലും അനാവശ്യമായാലും – തുട ങ്ങാൻ പ്രചോദനമായി. കുടിയേറ്റ ഭൂമികകൾ മൂലധന സമാഹരണത്തിനുള്ള ലളിതസ്രോതസാണെന്ന തിരിച്ച റിവ് ഈ പ്രക്രിയയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

കുടിയേറ്റങ്ങൾ നസ്രാണിയുടെ സാമൂഹിക സമവാക്യങ്ങളിൽ കാതലായ മാറ്റം വരുത്തി. പരമ്പരാഗത ആഭി ജാത്യത്തെ പിൻതള്ളി നവപ്രമാണിമാർ അരങ്ങ് കയ്യടക്കി. അതിൽ പുതുമയൊന്നുമില്ല. നസ്രാണി സാമൂഹിക ചരിത്രത്തിൽ മുമ്പ് പല നൂറ്റാണ്ടുകളിലും ഇത് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, അന്ന് അനേക ദശാബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ടോ നൂറ്റാണ്ടു കൊണ്ടോ പൂർത്തിയാകുന്ന ഒരു സാമൂഹിക പരിവർത്തനചക്രം ഇവിടെ ദ്രുതഗതിയിൽ തിരിഞ്ഞു. നവവരേണ്യവർഗ്ഗം കാലപ്രവാഹത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി ലഭിക്കേണ്ട ആഭിജാത്യം ഒറ്റയടിക്കു നേടി യെടുക്കാൻ ശ്രമമാരംഭിച്ചു. ഇതിനു വേദിയായത് ഇടവകപ്പള്ളിയും സഭയുമാണ്. ആഭിജാത്യം വിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ നസ്രാണിയും അപ്രകാരം നൽകാൻ നേതൃത്വത്തിൽ ചിലരും തയാറായത് സഭയുടെ അപചയത്തിന് ഹേതു വായി. ഇതും നസ്രാണികൾക്ക് പൊതുവായുണ്ടായ സാമ്പത്തികോന്നതിയും സമ്മാനിച്ച ജീർണ്ണത അവൈദി കരെ മാത്രമല്ല, വൈദികഗണത്തേയും സാരമായി ബാധിച്ചു. വിലയ്ക്കു വാങ്ങാവുന്ന ഒന്നായി ഇന്ന് വൈദിക ഗണത്തെ പലരും കാണുന്നുണ്ട്. അവർ മാത്രമല്ല അത്തരമൊരു ദുരവസ്ഥയ്ക്ക് ഉത്തരവാദികൾ. സ്വയം വിൽക്ക പ്പെടാൻ തയാറായ വൈദിക നേതൃത്വവും തുല്യ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിന് അവർ അർഹിക്കുന്ന നേതൃത്വത്തെ ലഭിക്കും എന്ന സാമാന്യതത്വമനുസരിച്ച് ഈ ജീർണ്ണത കൂടുതൽ പ്രകടമാകുന്നത് വൈദിക ശ്രേണി യിലാണെന്നു മാത്രം.

അവൻ നല്ല സാക്ഷ്യം ഉള്ളവനായിരിക്കണം

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വൈദികർക്ക് വ്യവസ്ഥാപിതമായ സെമിനാരി വിദ്യാഭ്യാസം ഏർപ്പെടുത്തിയ കാലംമു തൽ കത്തനാരാകുന്നതിന് ഒരു ശൈലി സ്വാഭാവികമായി രൂപപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നു. സണ്ടേസ്കൂൾ പഠിച്ച്, വി. മദ്ബ ഹായിൽ ശുശ്രൂഷകരായി, ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനകളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു വരുന്നവരിൽ വൈദികനാ കാൻ താൽപ്പര്യമുള്ളവർ വികാരിയുടെ ശുപാർശയോടെ മെത്രാന്റെ അടുത്തെത്തും. മെത്രാനു സാക്ഷ്യം ബോദ്ധ്യ പ്പെട്ടാൽ സെമിനാരിയിൽ അയയ്ക്കും. പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയാൽ ഒന്നുരണ്ടു വർഷം ശെമ്മാശനായി മെത്രാ നോടൊപ്പം ജീവിക്കും. അതിനിടയിൽ പരിണതപ്രജ്ഞരായ ഏതെങ്കിലും വല്യച്ചന്മാരുടെ അടുക്കൽ നിന്നും തക്സായിലും കൂദാശകളിലും പ്രായോഗിക പരിശീലനം നേടും. അതിനു ശേഷം വിവാഹം ചെയ്തോ അല്ലാ തെയോ വൈദികനായി ഇടവക സേവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കും.

ഇന്ന് അതെല്ലാം മാറി. പെന്തക്കോസ്തിക്കു ശേഷമുള്ള ഒരാഴ്ചയെപ്പറ്റി ... *തിങ്കളാഴ്ചയിൽ പള്ളി അവരു പണിതു. ചൊവ്വാഴ്ചയിൽ മൂറൊനും മദുബഹായും അവരു കൂദാശ ചെയ്തു. ബുധനാഴ്ചയിൽ നമ്മുടെ കർത്താ വിന്റെ കൂടെപ്രപ്പു മാർ യാക്കൊയെ അപ്പസ്ക്കെപ്പായുടെ സ്ഥാനത്തിൽ അവിടെയവരു കൽപിച്ചു. ആ ദേഹം ശുദ്ധമാന കുറുവാന അവനണച്ചു. ... വ്യാഴാഴ്ചയിൽ മാർ പത്രൊസ് ശ്ലീഹാ കുറുവാന അവൻ അണച്ചു. മാർ യൊഹന്നാൻ ഏവൻഗെലിത്താ തംപുരാനപ്പെറ്റ മറിയത്തമ്മയെ അവൻ മാമോദിസാ മുക്കി. ... വെള്ളിയാഴ്ച 9-ാം നാഴികയിൽ മാർ ശിമഒനും മാർ യോഹന്നാനും നമസ്കരിപ്പാൻ ഹയിക്കലായ്ക്കു അവരു കരെറി. ... ചനിയാഴ്ച യുടെ ദിവസത്തിൽ അവന്നടുത്തു എന്ന ദിക്കിനു ഓരോരുത്തനൊക്കെ അവരെ യാത്രാക്കപ്പെട്ടു.* ... എന്നിങ്ങനെ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു സുറിയാനി പാരമ്പര്യമുണ്ട്. അതുമാതിരിയാണ് ഇന്ന് സെമിനാരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷമുള്ള ശെമ്മാശന്റെ സ്ഥിതി എന്ന് ഉദാഹരിക്കാം. കൃംതാ ഞായറാഴ്ച സെമിനാരി *പിരി ഞ്ഞാൽ*, ശെമ്മാശൻ തിങ്കളാഴ്ച വിവാഹം കഴിച്ച്, ബുധനാഴ്ച മ്ശംശോനോയും വെള്ളിയാഴ്ച കശീശ്ശയുമായി പട്ടംകെട്ടപ്പെട്ട്, ശനിയാഴ്ച പുത്തൻ കുർബാന ചൊല്ലി, ഞായറാഴ്ച വികാരിയായി ചുമതലയേറ്റെടുക്കുകയാ ണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. പഴയതുപോലെ *ഹൗസ് സർജൻസിയും അപ്രന്റീസ്ഷിപ്പു*മൊന്നുമില്ല.

മറ്റൊരു പ്രകടമായ വ്യത്യാസവും ഇന്നുണ്ട്. ഒരു വർഷം സെമിനാരിയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന നാൽപ്പതോളം ശെമ്മാ ശന്മാരിൽ കേവലം പത്തു പേർ മാത്രമാണ് ഇന്നു കത്തനാർമാർ. ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം *മല്പാന്മാരാണ്*. നിസ്സീ മമായ അഹങ്കാരത്തോടെയാണ് അവർ ഇടവകകളിലെത്തുന്നത്. ആരാധന–സംഗീത–ക്രിയാസംഹിതകളിൽ തങ്ങൾ അദ്വിതീയരാണെന്നും, മുമ്പു നൂറു വർഷം ആ പള്ളിയിൽ ഇരുന്ന വൈദികരെല്ലാം അജ്ഞരും, അവർ ചെയ്ത തെല്ലാം തെറ്റും ആണെന്നും, അവയെല്ലാം താൻ തിരുത്തുമെന്നും, വീശുമുറം തന്റെ കയ്യിലുണ്ടെന്നും പ്രഖ്യാപി ച്ചാണ് *എഴുന്നള്ളുന്നത്*. ഇതൊന്നും സെമിനാരിയിൽ പഠിച്ചതല്ല, പരിശീലിപ്പിച്ചതുമല്ല. പിന്നെന്തുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നു?

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ വൈദികവൃത്തിയേപ്പറ്റിയുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ വന്ന സമഗ്ര മാറ്റമാണ് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങളിൽ പ്രഥമം. ഒരു സാധനയും സേവനവുമെന്ന നിലയിൽ നിന്നും *അങ്ങാടിയിൽ വന്ദനവും പന്തികളിൽ മുഖ്യാസനവും കിട്ടുന്ന സുരക്ഷയുള്ള ഒരു തൊഴിൽ* എന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് വൈദികവൃത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള മനോഭാവം അധഃപതിച്ചു. മറ്റു മാന്യമായ തൊഴിലൊന്നും കിട്ടാൻ കഴിവില്ലാത്തതിനാൽ ഇനി കത്തനാരായേക്കാം എന്നു കരുതി സെമിനാരിയിലെത്തുന്നവർ അനേകരുണ്ട്. വി. മദ്ബഹാ ശുശ്രൂഷയോ ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനാപ്രവർത്തനമോ വികാരിയുടെ ശുപാർശയോ ഒന്നുമില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും മെത്രാനെ സ്വാധീനിക്കുക, സെമിനാരിയിൽ കടന്നുകൂടുക, പട്ടമേൽക്കുക, അത്ര മാത്രം. സെമിനാരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പോലും ഇത്തരക്കാർക്ക് ശ്രദ്ധയോ താൽപ്പര്യമോ ഇല്ല.

ഇതിനിടയിൽ കടന്നുവന്ന അതീവ ഗുരുതര പ്രത്യാഘാതമുണ്ടാക്കുന്ന മറ്റൊരു മാരണമാണ് *പ്രീസെമിനാരി*. മുൻകാലങ്ങളിൽ വിടവില്ലാതെ സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി ആണ് സെമിനാരി വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചിരുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയുടെ അവിഛിന്നത (continuity of education process) ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് നഷ്ടമാകുന്നില്ല. ഇന്ന് സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം രണ്ടോ അതിലധികമോ വർഷം *പ്രീസെമിനാരി* എന്ന പേരിൽ നിഷ്ക്രിയരാക്കിയിരുത്തിയ ശേഷമാണ് സെമിനാരിയിലയ്ക്കുന്നത്. പഠനശേഷിയുള്ള സുവർണ്ണ വർഷങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പഠനപ്രക്രിയയുടെ തുടർച്ചയും ഇതുമൂലം നഷ്ടമാകുന്നു.

പ്രീസെമിനാരിക്ക് അതിനേക്കാൾ വലിയ മറ്റൊരപകടമുണ്ട്. നിഷ്ക്രിയമായി ഏതെങ്കിലും ഭദ്രാസന കേന്ദ്രത്തിൽ ചിലവഴിക്കുന്ന വർഷങ്ങൾ ഭാവി വൈദികന്റെ മനസിൽ വിഷം കുത്തിവയ്ക്കുകയാണ്. അവിടുത്തെ ഉപജാപങ്ങളും കുത്തിത്തിരുപ്പുകളും അപവാദ പ്രസംഗങ്ങളും മൂലം സർവ വൈദികസ്ഥാനികളോടും ബഹുമാനരാഹിത്യവും പുച്ഛവുമായാണ് ഇവർ സെമിനാരിയിലെത്തുന്നത്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അവിടെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന ചില *സ്വയംപ്രഖ്യാപിത മല്പാന്മാരുടെ* അനൗദ്യോഗിക ശിക്ഷണം കൂടിയാകുമ്പോൾ ഇവർ *കളരിയിലിറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പേ പണിക്കരാകും*. അഹങ്കാരത്തിനു വേറെ കാരണം വേണോ?

സെമിനാരിയിലെത്തുന്ന എല്ലാവരും ഇത്തരക്കാരാണെന്ന് അർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ, ഇത്തരക്കാരുടെ സഹവാസം ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവരേയും ദുഷിപ്പിക്കും. *പ്രീസെമിനാരി* അടിയന്തിരമായി അവസാനിപ്പിക്കണം. അതേ സമയം സെമിനാരി പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയാൽ കുറഞ്ഞത് ഒരു വർഷം മെത്രാന്മാർ നിശ്ചയമായും ശെമ്മാശനെ കൂടെ നിർത്തി പ്രായോഗിക പരിശീലനം നൽകണം. ഭദ്രാസനത്തിലെ യോഗ്യനായ ഒരു മൂപ്പച്ചനെ ഇതേ കാലത്ത് ക്രിയാസംഹിതയിൽ പ്രായോഗിക പരിശീലനം നൽകാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം ലഭിച്ച് മെത്രാനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടശേഷം മാത്രമേ കത്തനാരുപട്ടം കൊടുക്കാവൂ. എങ്കിൽ മാത്രമേ മലങ്കരയിലെ വൈദികവൃന്ദം പഴയ പാളത്തിലെത്തൂ.

മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പും ചിലമ്പുന്ന കൈത്താളവും

വൈദികശ്രേണിയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ ഉണ്ടായ ഇത്തരം അപചയം അജപാലനദൗത്യത്തെ (pastoral care) കുറിച്ചുള്ള സങ്കൽപ്പങ്ങളിലും കാതലായ മാറ്റം വരുത്തി. *താൻ സേവിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഇടവക* എന്നതിനു പകരം തന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യാനുള്ള മേച്ചിൽപുറങ്ങളാണ് ഇടവകകൾ എന്ന് ഒരു പറ്റം വൈദികരെങ്കിലും ഇന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും തദനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വപ്രശസ്തിക്കും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാനും അദ്ധ്വാനഭാരം ലഘൂകരിക്കാനുമായി നസ്രാണികൾക്കിടയിൽ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശാബ്ദങ്ങൾകൊണ്ട് വൈദികവൃന്ദം ബോധപൂർവം വളർത്തിയെടുത്ത ഒരു മിഥ്യാധാരണയുണ്ട്. ശ്രുതിമധുരമായി വി. കുർബാന ചൊല്ലുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ അജപാലനദൗത്യം എന്നതാണ് അത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഒരു ഗായകസംഘം തല്ലിക്കൂട്ടുക എന്നത് ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനാ ശക്തീകരണത്തിലെ ഏറ്റവും അത്യന്താപേക്ഷിതഘടകമായി ഇന്നു മാറി. സഭ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേക ഗീതങ്ങളും ആരാധനാവൽസരത്തിനനുസൃതമായ രീതിനിബന്ധനകളും *ഓർഗന്റെ സൗകര്യാർത്ഥം* ഇവിടെ കാറ്റിൽ പറത്തപ്പെടുന്നു. തന്റെ *പിച്ചു പോകാതിരിക്കാൻ* വി. കുർബാനയിൽ ആരാധനാ സമൂഹം നിശബ്ദമാക്കപ്പെടുന്നു. വി. കുർബാനയുടെ ഒരുക്ക ശുശ്രൂഷയേക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം അതിനു മുമ്പ് മൈക്ക്സെറ്റ് ക്രമപ്പെടുത്താൻ ദിനംപ്രതി ചിലവഴിക്കുന്ന പുരോഹിതർ ഇന്നുണ്ട്. മാറിയിടാൻ ഒരു ചിത്തോല പോലുമില്ലാത്ത ഇടവകകൾ ഇവർ മൂലം സൗണ്ട്സിസ്റ്റത്തിനും ഓർഗനുമൊക്കെയായി ലക്ഷങ്ങൾ ചിലവിടാൻ ഇന്നു നിർബന്ധിതരാകുന്നു.

പാട്ടു കുർബാനയുടെ മാധുര്യമാണ് ഒരു വൈദികന്റെ മാറ്റ് നിശ്ചയിക്കുന്നത് എന്ന മിഥ്യാബോധം നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ ബോധപൂർവം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതുമൂലം ഇടയധർമ്മത്തിന്റെ ഇതരവശങ്ങൾ വിസ്മൃതിയിലായി. വി. കൂദാശകളെപ്പറ്റി ബോധവൽക്കരിക്കുകയും അതിൽ അവരെ സജീവ പങ്കാളികളാക്കുകയും, അജഗണങ്ങളെ പേരു ചൊല്ലി വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, തന്റെ ആടുകളെ അറിയുന്നവനാണ് യഥർത്ഥ ഇടയൻ. അല്ലാതെ അവയെ കൊന്നു തിന്നുന്നവനല്ല. കൈക്കാരൻ വല്ല പിരിവിനും നിർബന്ധിച്ചാലല്ലാതെ സമയബന്ധിതമായി ഇടവക സന്ദർശനം നടത്തുന്ന എത്ര വൈദികർ ഇന്നുണ്ട്?

സഭയെ ഇന്ന് ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഇത്തിക്കണ്ണിയാണ് കൺവൻഷൻ പ്രസംഗകർ. 1889-ൽ നവീകരണ സുറിയാനി സഭയുടെ സ്ഥാപനവും അതേ കാലത്തുതന്നെയുണ്ടായ സിലോണിൽ നിന്നുള്ള പെന്തക്കോസ്ത്

ഉപദേശിമാരുടെ തള്ളിക്കയറ്റവുമാണ് പിന്നീട് പ്രാർത്ഥനയോഗമായി മാറിയ *വേദവായനക്കൂട്ട*വും, കൺവൻഷനായി വികസിച്ച പ്രസംഗയോഗങ്ങളും മലങ്കരസഭയിൽ രൂപപ്പെടാൻ കാരണമായത്. നിലയ്ക്കൽ, മാക്കാംകുന്ന് തുടങ്ങിയ അപൂർവം പ്രതിവർഷ കൺവൻഷനുകൾ ഒഴിച്ചാൽ അനേക വർഷങ്ങളിലൊരിക്കലായിരുന്നു മുൻകാലത്ത് ഒരു പ്രദേശത്ത് കൺവൻഷൻ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തപ്പെടുക. കൺവൻഷനുകളുടെ സുവർണ്ണകാലത്ത് പുത്തൻകാവിൽ കൊച്ചുതിരുമേനി, ആരക്കുന്നം കെ. റ്റി. സഖറിയാ കത്തനാർ, ശെമ്മാശന്മാരായ എം. വി. ജോർജ്, പി. സി. സ്റ്റീഫൻ, റ്റി. ജെ. ജോഷ്വാ തുടങ്ങിയ അപൂർവം പ്രതിഭാധനന്മാർ മാത്രമായിരുന്നു അവിടെ പ്രസംഗിക്കാനെത്തിയിരുന്നത്. അത്തരം യോഗങ്ങൾ യഥാർത്ഥ ആത്മീയ അനുഭവവും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു.

ഇന്ന് സ്ഥിതി മാറി. ഇടവകതോറും കരതോറും മുറിതോറും പ്രതിവർഷം നടക്കുന്ന അഭ്യാസമായി കൺവൻഷനുകൾ മാറി. പ്രസംഗിക്കാനാകട്ടെ, വാളെടുത്തവൻ എല്ലാം വെളിച്ചപ്പാടായി. ഒരു പ്രസംഗം തന്നെ ഒരു സീസണിൽ വിളിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം വിളമ്പിയും, ഒരു പ്രസംഗം തന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും പറഞ്ഞ് മിടുക്കന്മാർ പണം വാരിക്കൂട്ടി. നിലവാരം കുറയുകയും നിത്യാഭ്യാസമാവുകയും ചെയ്തതോടെ ശ്രോതാക്കളുടെ എണ്ണവും കുറഞ്ഞു. ആത്മികാനുഭവം പോയിട്ട് ലൗകികാനുഭവം പോലുമില്ലാതായി. എന്നിട്ടും വിപണി വിപുലപ്പെടുത്താൻ പ്രാർത്ഥനാസംഗമം തുടങ്ങിയ പുതിയ വേദികൾ കണ്ടെത്തുകയാണ്.

ഒരു വസ്തുത തികച്ചും വ്യക്തമാണ്. പണം, പ്രശസ്തി ഇവയോടുള്ള ത്വരയല്ലാതെ യാതൊരു ആത്മീയതയും പാട്ടുകുർബാന, കൺവൻഷൻ പ്രസംഗം ഇവയുടെ വക്താക്കൾക്കില്ല. ഇത്തരക്കാരിൽ ഒരാൾ മെത്രാനെ മണിയടിച്ച് പത്തു കൊല്ലം വികാരിയായി ഒരേ പള്ളിയിലിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ആ പള്ളിയിൽ വി. കുർബാന ചൊല്ലിയത് പത്തിലൊന്നു ഞായറാഴ്ചകളിൽ മാത്രം. ഒരൊറ്റ കഷ്ടാനുഭവ ആഴ്ചപോലും നടത്തിയുമില്ല. എവിടെ ആത്മീയത? ഇത്തരക്കാരെ *മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പും ചിലമ്പുന്ന കൈത്താളവും* എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുകയാകും ഏറ്റവും യുക്തം.

മറ്റൊരു സ്വയം പ്രദർശനോപാധി കപടഭക്തിയാണ്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഒന്നു മാത്രം വ്യക്തമാക്കട്ടെ, *അതിഭക്തിപ്രകടനം* കപടഭക്തിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ലക്ഷണമാണെന്ന് പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത് ഇന്നും പ്രസക്തമാണ്.

ഇത്തരം കത്തനാരന്മാരിൽ നിന്നു ഉയർത്തപ്പെടുന്ന മെത്രാന്മാരും ഇതിൽ നിന്നൊന്നും വിമുക്തരല്ല. സോഷ്യൽ മീഡിയാകളിൽ നിത്യവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കാൻ ഇവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കോപ്രായങ്ങൾ മാത്രം ഉദാഹരണമായി എടുത്താൽ മതി. ഇന്റർനെറ്റിന്റെ ചതിക്കുഴികളെക്കുറിച്ച് പള്ളികളിൽ ബോധവൽക്കരിക്കുന്ന അതേസമയം തന്നെ ചില മെത്രാന്മാർ ദിനംപ്രതി മണിക്കൂറുകളാണ് *ചാറ്റു*ന്നത്. ചിലരാകട്ടെ പുതിയ പേന മേടിച്ചതുപോലും *ഫേസ്ബുക്ക്* വാർത്തയാക്കുന്നു. കപടഭക്തിയുടെ കാര്യത്തിലും ചിലർ പിന്നോക്കമല്ല.

വിവാഹാദി അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു ക്ഷണിക്കുമ്പോഴല്ലാതെ കുറഞ്ഞത് മൂന്നു വർഷത്തിലൊരു ഞായറാഴ്ച വീതം തന്റെ ഭദ്രാസനത്തിലെ എല്ലാ പള്ളികളും സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സധൈര്യം പറയാൻ എത്ര മെത്രാന്മാർക്കാവും? അത്തരക്കാർ ഉണ്ട് എന്ന് ഈ ലേഖകനറിയാം. പക്ഷേ അത്യപൂർവമാണ്. മറുവശത്ത്, പള്ളിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ ഇന്നിന്ന ഭൗതിക സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ താൻ വരൂ എന്നു പറഞ്ഞവരുമുണ്ട്.

വിധേയത്വം

വിധേയത്വ (*obedience*) ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് വികലമായതാണ് കഴിഞ്ഞ ദശകങ്ങളിൽ മലങ്കരയിലെ വൈദികശ്രേണിയെ ജീർണ്ണപ്രായമാക്കിയതിലെ ഒരു മുഖ്യ ഘടകം. ശെമ്മാശ് മുതൽ കാതോലിക്കാ വരെയുള്ള വൈദികസ്ഥാനികൾ അതത് സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ വിധേയത്വത്തിന്റെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം എന്ന് പട്ടംകൊടക്രമം അനുശാസിക്കുന്നു. അത് ഇന്നും പാലിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ വിധേയത്വം ആരോട് എന്ന വസ്തുതയാണ് വികലമാക്കപ്പെട്ടത്.

പട്ടം നൽകിയ മേല്പട്ടക്കാരനോടുള്ള വ്യക്തിപരമായ ഒന്നായി ആണ് മിക്ക വൈദികസ്ഥാനികളും ഇന്ന് ഈ വിധേയത്വത്തെ നിർവചിക്കുന്നത്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥാനദാതാക്കളുടെ ഏതു *വികൽപ്പവും* – അവ സഭാ നിയമങ്ങൾക്ക് തികച്ചും വിരുദ്ധമാണെങ്കിലും – അതേപടി അനുസരിക്കാനും അനുകരിക്കാനും അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനും വൈദികർ തയാറും നിർബന്ധിതരുമാകുന്നു. ഈ വിധേയത്വ പ്രതിജ്ഞയുടെ ബലത്തിൽ മെത്രാന്മാർ അനുസരണത്തിന്റെ കരവാളുയർത്തി തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യ താൽപ്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷകരും പ്രചാരകരുമായി കീഴിലുള്ള വൈദികരെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. വികൃതമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട് ഉൾക്കൊണ്ട ഈ വിധേയത്വ നിർവചനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കുവാൻ കീഴ്സ്ഥാനികൾ അശക്തരായി തീരുന്നു. *മെത്രാനുവേണ്ടിയാണ് പള്ളിയും ജനവും* എന്ന രീതിയിൽ വരെ വിശ്വസിക്കുകയും തദനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വൈദികർ ഇന്നുണ്ട്. ചില മിടുക്കന്മാർ ഇത് ആരെയും വകവെയ്ക്കാതെ തൻകാര്യം നടത്താനുള്ള അവസരമായും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇടവകജനങ്ങളും വൈദികരുമായുള്ള നിരന്തര സംഘർഷത്തിലാണ് ഇത് കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നത്. ഇന്ന് സഭ അനുഭവിക്കുന്ന ദുര്യോഗങ്ങളിലെ മുഖ്യമായ ഒന്നും ഈ വികലമായ വിധേയത്വ സങ്കൽപ്പമാണ്.

തനിക്കു പട്ടം – മേൽപ്പട്ടം – തന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരനോടു മാത്രമാണ് വിധേയത്വം എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച് അവർ

കാലം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ ആർക്കും വിധേയനല്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന മേല്പട്ടക്കാർ വരെയുണ്ട്. ഇത് തികച്ചും തെറ്റായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ്. വൈദികമായ വിധേയത്വം - അതെത്ര ഉന്നതസ്ഥാനിയായാലും - അത് വ്യക്തിപരമല്ല. ആരും ഒരിക്കലും അതിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നുമില്ല.

യഥാർത്ഥത്തിൽ പട്ടംകൊടയിലെ വിധേയത്വ പ്രഖ്യാപനം ഏതു സ്ഥാനിയുടേതായാലും അതു സഭയോടാണ്. പട്ടം നൽകുന്ന മേല്പട്ടക്കാരൻ സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന് (*ex-cathedra*) സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ വിധേയത്വ പ്രഖ്യാപനം സ്വീകരിക്കുന്നത്. സഭയുടെ കൽപ്പനകൾ അനുസരിക്കുകയും സഭയുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാൻ മാത്രമാണ് ഈ പ്രതിജ്ഞയിലൂടെ സ്ഥാനാർത്ഥി കടപ്പെട്ടവനാകുന്നത്. അല്ലാതെ സ്ഥാനദാതാവ് *കിണറ്റിൽ ചാടുവാൻ കൽപ്പിച്ചാൽ* അത് അനുസരിക്കാൻ ഈ പ്രതിജ്ഞ മൂലം സ്ഥാനാർത്ഥി ബാദ്ധ്യസ്ഥനല്ല. മേൽസ്ഥാനിയാണെങ്കിലും സ്ഥാനദാതാവാണെങ്കിലും സഭയുടെ നിയമങ്ങൾക്കും പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കുമെതിരായ കൽപ്പനകൾ പുറപ്പടുവിച്ചാൽ അവ അനുസരിക്കാൻ കീഴ്സ്ഥാനികൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരല്ല. തന്ത്രപൂർവം വളച്ചൊടിച്ച വിധേയത്വ പ്രഖ്യാപന വ്യാഖ്യാനം തിരുത്തി യാഥാർഥ്യം വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ ബോധവൽക്കരിക്കേണ്ടത് വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമതലയാണ്.

അതിരില്ലാത്ത ആർത്തി

ആർത്തി (greed) ഭക്ഷണത്തോടും പണത്തോടും മാത്രമല്ല ഉണ്ടാകുന്നത്. അത് അധികാരം, പദവി, പ്രശസ്തി മുതലായ എന്തിനോടും ഉണ്ടാകാം. പലപ്പോഴും രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിനാണ് മുൻതൂക്കം ലഭിക്കുക. കൂടുതൽ അപകടകരവും അതു തന്നെയാണ്. *Self esteem* എന്ന് അതിനെ ഉദാത്തവൽക്കരിച്ചിട്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. ആർത്തി, ആർത്തി തന്നെയാണ്.

ഇന്ന് അടിതൊട്ട് മുടിവരെ മലങ്കരസഭയെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന ശാപം ആർത്തിയാണ്. മുമ്പ് അംഗമായിരുന്ന വെറും സാധാരണക്കാരനായ ഒരു ഗ്രാമീണവൃദ്ധന്റെ ഭാഷയിൽ, *ഒരു ബാഡ്ജും ഒരു ഊണും കുറെ വെയിലും* മാത്രം കിട്ടുന്ന മലങ്കര അസോസിയേഷൻ അംഗമാകാനോ, പള്ളി മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിൽ കയറിപ്പറ്റാനോ ഭഗീരഥപ്രയത്നം നടത്തുന്ന സാദാ നസ്രാണിയേയും, പാട്ടു കുർബാനയും കൺവൻഷൻ പ്രസംഗവുമായി ഊരു ചുറ്റുന്ന കത്തനാരന്മാരെയും നയിക്കുന്നത് *ആർത്തി* എന്ന പൊതുവികാരമാണ്. എന്തിനോടുള്ള *ആർത്തി* എന്നതിൽ മാത്രമാണ് വൈജാത്യമുണ്ടാവുക. അവൈദികരേക്കാൾ വൈദികരിലാണ് *ആർത്തി* എന്ന പ്രതിഭാസം കൂടുതൽ രൂക്ഷം.

വിവാഹിത പട്ടക്കാരനാണെങ്കിൽ സെമിനാരിയിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ മുതൽ വല്യപള്ളികളിലാവും കണ്ണ്. സാധിക്കുമെങ്കിൽ വിദേശത്തെ *പച്ചയായ മേച്ചിൽപുറങ്ങളിലേയ്ക്ക്* ചേക്കേറുവാനും നോക്കും. പാട്ടു കുർബാനയോ കൺവൻഷൻ പ്രസംഗമോ നടത്തി പേരെടുക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. വല്ല ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനയുടേയും ഭാരവാഹിത്വം കിട്ടിയാൽ കൺവൻഷൻ പ്രസംഗത്തിന്റെ മാർക്കറ്റും റേറ്റും ആ പേരിൽ കൂട്ടാം. ഒന്നും നടന്നില്ലേൽ ഇരിക്കുന്ന പള്ളി പൊളിച്ചുപണിതെങ്കിലും പേരെടുക്കും. പിന്നെ ഭദ്രാസന സെക്രട്ടറി, മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗം... പറ്റിയാൽ ഒരു കോറി സ്ഥാനവും.

അവിവാഹിത പട്ടക്കാരനാണെങ്കിലും ആരംഭം മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്നെയായിരിക്കും. പക്ഷേ ചുമന്ന കുപ്പായമാവും എപ്പോഴും മനസിൽ. അതിനായുള്ള കോപ്പുകൂട്ടലാവും ഓരോ പ്രവർത്തനത്തിലും മുമ്പിട്ടു നിൽക്കുക. പഴയസെമിനാരി അദ്ധ്യാപകനായി കയറിപ്പറ്റാൻ ശ്രമിക്കുക. അതു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പരുമല പോലെ പ്രശസ്തമായ ഏതെങ്കിലും പൊതു സ്ഥാപനത്തിന്റേയോ, ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനയുടെയോ തലപ്പത്തെത്തുക. ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രശസ്തി ഉണ്ടാക്കുക. അതിന്റെതന്നെ വിഭവശേഷി ഉപയോഗിച്ച് മെത്രാൻ ഇലക്ഷനിൽ ആവശ്യത്തിനുള്ള വോട്ട് ഉറപ്പു വരുത്തുക. ബിരുദാനന്തര ബിരുദത്തിനോ ഗവേഷണ ബിരുദത്തിനോ മതിയായ യോഗ്യതയും കഴിവുമില്ലെങ്കിൽ എവിടെനിന്നെങ്കിലും ഒരു *ഡി. മിന്* (*D. Min*) സംഘടിപ്പിച്ച് *ഡോ.* ആവുക. ശുഭം. ഈ പരാക്രമത്തിൽ ഭരമേല്പിച്ച ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടന നശിച്ചാലും സാരമില്ല. തനിക്ക് മെത്രാന്റെ ചുവന്നകുപ്പായം കിട്ടിയല്ലോ.

മെത്രാനായാലും ഇതിനു ശമനമില്ല. നല്ല ഭദ്രാസനം, തുടരെയുള്ള വിദേശ പര്യടനം, കാപ്പിമേശ, ആഡംബര കാറുകൾ ഇവയൊക്കെ പോകട്ടെ, പലരും മേല്പട്ടസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്ന നിമിഷം മുതൽ പ്രശസ്തിക്കും തനിക്കു മുകളിലുള്ള അത്യുന്നത മഹാപുരോഹിതന്റെ ഏക സ്ഥാനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള നെട്ടോട്ടമാണ്. സോഷ്യൽ മീഡിയാകളുടെ വരവോടെ ചിലർക്ക് ഈ പ്രശസ്തിക്കമ്പം വർണ്ണനാതീതമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനു കൈത്താളമിടുന്ന സ്തുതിപാഠകരും. ഭദ്രാസനമെന്നത് തന്റെ മേൽഗതിക്കുള്ള വെറും ഉപകരണം മാത്രം. ഹൂദായ കാനോൻ ... *ഉപദേശം മൂലം വലിയ പ്രയോജനം വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തപക്ഷം ഒരു എപ്പിസ്ക്കോപ്പാ സ്വന്ത ഇടവക വിട്ടു പോകരുത്* എന്ന് അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇവരിൽ മിക്കവരും മിക്ക സമയവും സ്വന്തം ഇടവകയ്ക്കു പുറത്ത് കറങ്ങി നടപ്പാണ്. എന്തിനുവേണ്ടി? നഷ്ടപ്പെടുന്നത് സഭ.

മറ്റു ചിലരാകട്ടെ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം വരട്ടു തത്വശാസ്ത്രവും കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുപ്പാണ്. സഭ മറിച്ച് അനുശാസിച്ചാലും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം അജണ്ടയിൽ അവർ ഇറുകെ പിടിക്കും എന്നു മാത്രമല്ല ഇടവകയുടെ മേൽ അതു അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനും ശ്രമിക്കും. ഇവിടെയും പരിക്കു പറ്റുന്നത് സഭയ്ക്ക്. ഇന്നു പല മെത്രാന്മാരും പ്രവൃത്തികൾ *സഭയുടെ ഭിത്തിയ ബലവത്താക്കുകയല്ല*, മറിച്ച് പൊളിച്ച് അടുക്കുകയാണ്. *എപ്പിസ്ക്കോപ്പാ ഇല്ലാതെ സഭ ഇല്ല*

എന്നു റോമിലെ വി. ക്ലിമ്മീസ് പറയുന്നതിന് ഒരു മറുവശമുണ്ട്. അത് സഭ ഇല്ലെങ്കിൽ എപ്പിസ്ക്കോപ്പായ്ക്ക് പ്രസക്തിയില്ല എന്നതാണ്. ഇത് അവർ മനസിലാക്കുന്നില്ല.

ക്ലിപ്ത ശമ്പളമില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് കുറുബാനപ്പണവും കർമ്മപ്പണവും വല്ലപ്പോഴും കിട്ടുന്ന സാക്ഷിപസാരവും കൊണ്ടാണ് കത്തനാരന്മാർ ഉപജീവിച്ചിരുന്നത്. നസ്രാണി അറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന കൈമുത്തായിരുന്നു മെത്രാനെ നിലനിർത്തിയത്. ഇന്ന് കത്തനാരുമാർക്ക് വലുതല്ലെങ്കിലും നിശ്ചിത പ്രതിമാസ ശമ്പളമുണ്ട്. *ദക്ഷിണ കൊണ്ടു മാത്രമേ വൈദികകർമ്മം പൂർത്തീകരിക്കയുള്ളു* എന്ന കേരളീയ പവിത്രതാ സങ്കല്പം ഇന്നും വെച്ചുപുലർത്തുന്ന നസ്രാണി അറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. എങ്കിലും *മേനിപ്പൊന്ന്, ഏണിക്കാണം, തളക്കാണം, തുലാക്കൂലി, കുടനാഴി* എന്നിങ്ങനെ പഴയ കേരള നാടുവാഴികൾ ചുമത്തിയിരുന്ന അസംഖ്യം നികുതികൾ പോലെയാണ് ഇന്നു *പിരിവ്.* എന്തിനും ഏതിനും *കവർ.* പിന്നെ യാത്രയയപ്പ് വേറെയും. സ്വയം ചോദിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് ഓരോ പള്ളിയിലും പുതിയ കീഴ്വഴക്കം ഇടുവിക്കുക എന്നതാണ് തന്ത്രം. രോഗിക്ക് തൈലാഭിഷേകം നടത്തിയ വൈദികനു *കൈമടക്കാൻ* സാധു നസ്രാണി കവർ അന്വേഷിക്കുന്ന നില വരെയെത്തി കാര്യങ്ങൾ.

വൈദികസ്ഥാനികൾ മനസിലാക്കേണ്ട ഒരു അടിസ്ഥാന വസ്തുതയുണ്ട്. നസ്രാണികൾ അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആ വ്യക്തിക്കല്ല, അവരിൽ നിക്ഷിപ്തമായ പൗരോഹിത്യത്തിനാണ് നൽകുന്നത്. പുരോഹിതനടുത്ത ധർമ്മങ്ങൾ ഒരുവൻ പൂർത്തീകരിക്കുമ്പോഴാണ് അവൻ പ്രതിഫലത്തിന് അർഹനാകുന്നത്. അത് ചോദിച്ചു വാങ്ങാനോ കണക്കു പറയാനോ ഒരുവനും അർഹതയില്ല. കാരണം പൗരോഹിത്യം ഒരുവനും സ്വന്തമല്ല. മലങ്കരസഭ അതിന്റെ മക്കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിവർത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഓരോരുത്തരെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതാണ് പൗരോഹിത്യം. ഈ തിരിച്ചറിവ് ഇന്ന് നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

പത്തും ഗുസ്തീം പള്ളീം

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ പ്രാരംഭമിട്ട് കേരളത്തിലെങ്ങും വ്യാപിച്ച അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ വിപ്ലവം മലയാളത്തിനു സമ്മാനിച്ച പദപ്രയോഗമാണ് *പത്തും ഗുസ്തീം.* കുറഞ്ഞത് പത്താം ക്ലാസുവരെയെങ്കിലും പഠിക്കാത്തവൻ ജീവിതായോധനത്തിന് യോഗ്യനല്ല എന്നാണ് ഇതിന്റെ വ്യംഗ്യം. അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കേരള സമൂഹത്തിന്റെ ഈ ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് നസ്രാണിയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. ഈ നിലവാരം മുകളിലേയ്ക്കു പടിപടിയായി ഉയർത്തുകയാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിൽ നസ്രാണി ചെയ്തത്. രസകരമായ വസ്തുത, ഉയരാതെ പോയത് നസ്രാണികളുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സമിതികളിലെ അംഗങ്ങളുടെ സഭാജ്ഞാന നിലവാരമാണ്. ഉയർന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കഴിഞ്ഞ മുപ്പതു വർഷത്തിനിടയിൽ ഇതിന്റെ ശരാശരി നിലവാരം ക്രമാതീതമായി താഴ്ന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

അല്മായർക്കായി ഡിഗ്രിതലം വരെയുള്ള ദിവ്യബോധനവും പിൽക്കാലത്ത് ഏർപ്പെടുത്തിയ സണ്ടേസ്ക്കൂൾ പ്ലസ് ടുവും പോകട്ടെ, സാദാ സണ്ടേസ്ക്കൂൾ പത്താം ക്ലാസ് പാസായിട്ടുള്ള എത്രപേർ ഇന്ന് സഭാ സമിതികളിൽ അംഗങ്ങളായുണ്ട്? അന്വേഷിച്ചുപോയാൽ ഉത്തരം ഞെട്ടിക്കുന്നതായിരിക്കും. മറുബാസായ്ക്ക് *കമ്പേക്കുത്തി കുലുക്കുന്ന സാധനം* എന്നു പള്ളി മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിൽ വിവരിച്ച അംഗത്തിന്റെയോ അതിലും താഴ്ന്നതോ ആയ സഭാജ്ഞാന നിലവാരമാണ് അത്യുന്നത സമിതികളിലെ അംഗങ്ങളിൽ പലരുടേതും എന്നത് രഹസ്യമൊന്നുമല്ല. ഈ നിലവാരത്തകർച്ചയാണ് അനുമോദന-അനുശോചന-പ്രതിഷേധ പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കാൻ മാത്രം സമ്മേളിക്കുന്ന *ബഹളസേന* (Shouting brigade) ആയി മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയെ അധഃപതിപ്പിച്ചത്. അതേ നിലവാരത്തകർച്ചയാണ് മാന്യന്മാർ അവിടെനിന്നും അകന്നുനിൽക്കാൻ പ്രേരകമാകുന്നതും.

ഇന്ന് സഭയിലൂടെ സ്വയം *രാജ്യവും ശക്തിയും മഹത്വവും* ഉണ്ടാക്കാനാണ് മിക്കവരും സഭാ സമിതികളിൽ കയറിപ്പറ്റുന്നത്. പ്രശസ്തി, പണം, രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാനങ്ങൾ... അങ്ങിനെ തികച്ചും ഭൗതികമായ നേട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇവരുടെ ലക്ഷ്യം. മറ്റു യാതൊരു മാർഗ്ഗത്തിലും ഇവ ലഭ്യമാകാനിടയില്ലാത്തവർ സഭാ സമിതികളെ ഇതിന് കളമാക്കുന്നു. ഈ ചവിട്ടുനാടകത്തിൽ നശിക്കുന്നത് സഭയും. പക്ഷേ മുൻകാലങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു. സ്വന്ത നിലയിൽ പേരും പ്രശസ്തിയുമുണ്ടാക്കിയ പ്രഗൽഭരാണ് സഭാ സമിതികളിൽ എത്തിയിരുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് 1911 എടുക്കാം. ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ, പത്രാധിപർ കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, കന്നുകുഴിയിൽ കുരുവിള എൻജിനിയർ, മഴുവഞ്ചേരിപറമ്പത്ത് എം. എ. ചാക്കോ സൂപ്രണ്ട്, പ്രിൻസിപ്പാൾ എം. എ. വർക്കി, ചാലി കോര, പള്ളിക്കര സി. പി. തരകൻ, പള്ളിക്കൂടം ഇൻസ്പെക്ടർ റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ... തുടങ്ങിയവരാണ് സഭയുടെ ആലോചനക്കാർ. ഇവരൊക്കെ സ്വന്തം നിലയിൽ പേരും പ്രശസ്തിയും നേടിയവരാണ്. സഭയുടെ ചിലവിൽ അവ സംഘടിപ്പിക്കാൻ കടന്നുവന്നവരല്ല. വീരരാഘവയ്യങ്കാരുടെ കുപ്രസിദ്ധമായ ഹൈക്കോടതി വിധിക്കെതിരെ കോർട്ടലക്ഷ്യത്തെ ഭയക്കാതെ തന്റെ ഭാവിയും, ജീവൻപോലും പണയംവെച്ച് *മലയാള മനോരമ*യിൽ മുഖപ്രസംഗമെഴുതിയ കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള ഈ സമിതികളിലെ പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് അജ്ഞാതനാണ്. *മോശയുടെ സിഹാസനത്തിൽ കയ്യാപ്പ ഇരിക്കുന്നു* എന്ന് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെ ചുരുക്കി പറയാം.

സഭാസമിതികളിലേയ്ക്കുള്ള അടിസ്ഥാന യോഗ്യത സണ്ടേസ്ക്കൂൾ പത്താം ക്ലാസ് എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിർബന്ധമായും ഉടൻതന്നെ നോമിനേറ്റഡ് അംഗങ്ങൾക്ക് ഇതു ബാധകമാക്കണം. അതിനു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയൊന്നും ആവശ്യമില്ല.

ശൂന്യമാക്കുന്ന സ്ഥൂലത

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശകങ്ങൾക്കിടയിൽ മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണ നിർവഹണ സമിതികളുടെ അംഗസംഖ്യ ക്രമാതീതം വർദ്ധിച്ചു എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ പ്രതിസന്ധിക്കുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. മാനേജ്മെന്റ് ശാസ്ത്രത്തിലെ *ഗ്രൈക്കൂണാസ് സിദ്ധാന്ത*മനുസരിച്ച് ഒരു സ്ഥാനിയുടെ നേരെ കീഴിലുള്ള ഉപസ്ഥാനികളുടെ എണ്ണം ഒരു പരിധിയിലധികം വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ കാര്യക്ഷമത ജ്യാമതീയ അനുപാതത്തിൽ കുറയും. പരസ്പരമുള്ള ആശയവിനിമയ ശൃംഖലകളുടെ ബാഹുല്യമാണ് കാര്യക്ഷമത കുറയ്ക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, 1877-ൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ കൂടിയ ഏഴു പേരുടെ സുന്നഹദോസിന്റെ കാര്യക്ഷമതയുടെ നൂറിലൊന്നു പോലും ഇന്നത്തെ പ. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിന് ഇല്ല എന്ന് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടെത്താനാവും. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ കാര്യവും വിഭിന്നമല്ല. അതിനാലാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ രണ്ടും അതിലധികവും ദിവസം സമ്മേളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അര ദിവസമായി ചുരുങ്ങിയതും കോടികളുടെ കണക്കും ബജറ്റും പോലും മിനിട്ടുകൾകൊണ്ട് പാസാകുന്നതും.

സമിതികൾ കാര്യക്ഷമമല്ലാതാകുന്നതോടെ ഒറ്റയ്ക്ക് തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഭരണാധികാരി നിർബന്ധിതനാകും. കാലാന്തരത്തിൽ ഇത് ഏകാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കും. അതോടൊപ്പം വിശകലന പ്രമാദത്തിനുള്ള (Error in judgement) സാദ്ധ്യതയും ഏറും. ഇത്തരമൊരു സാദ്ധ്യത 1934-ലെ സഭാ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ മുമ്പുകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നു. അതിനാലാണ് കാതോലിക്കായ്ക്ക് ആലോചനയ്ക്കായി സിനഡ് സബ്കമ്മിറ്റിയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റിയും ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് ഭദ്രാസന കൗൺസിലും രൂപംകൊണ്ടത്. ഇന്ന് ഫലത്തിൽ ഇവ നാമമാത്ര സമിതികളായി മാറിയിട്ടുണ്ട്.

അറുപഴഞ്ചനും പിന്തിരിപ്പനുമായ ഹൂദായ കാനോൻ മെത്രാന്മാരുടെ ഏകാധിപത്യം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് കൗതുകകരം. ഹൂദായ കാനോൻ ഏഴാം കെപ്പാലയോൻ മൂന്നാം പെസൂക്കോ - ദിദസ്ക്കലിയ, ... *ദൈവ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരായി നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കശ്ശീശന്മാരുണ്ടായിരിക്കണം. അവർ നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസവും സ്നേഹോപദേശവും അവരിൽനിന്നും കൈക്കൊൾവീൻ...* എന്ന് മെത്രാന്മാരോട് കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ കശ്ശീശ എന്നതിന് മൂപ്പൻ (elder) എന്ന് അർത്ഥമെടുത്താൽ മതി. ആലോചനാ സമിതികൾ മെത്രാനെ തിരുത്തണം. അവർക്ക് അതിന് അധികാരമുണ്ട്. നിയമാനുസൃതമായ അത്തരം തിരുത്തലുകൾ അംഗീകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും ഇടവക മെത്രാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. പക്ഷേ, അതിനു യോഗ്യതയുള്ള എത്ര *മൂപ്പന്മാർ* ഈ സമിതികളിൽ അംഗങ്ങളായി ഇന്നുണ്ട് എന്നത് പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യമാണ്.

സിനഡ് സബ്കമ്മിറ്റിയും വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റിയും ഭദ്രാസന കൗൺസിലും സമയബന്ധിതമായി - കുറഞ്ഞത് മാസത്തിലൊരിക്കൽ - സമ്മേളിക്കട്ടെ. യഥാക്രമം കാതോലിക്കാ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നിവർ തീർപ്പാക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ ഈ സമിതികൾ ആലോചിച്ച് ശുപാർശ ചെയ്യട്ടെ. അവ നടപ്പാക്കട്ടെ. നിശ്ചയമായും സഭാഭരണത്തിൽ നാടകീയ മാറ്റങ്ങൾ വരും. പക്ഷേ ഇവയിലെ അംഗങ്ങൾ വെറും എറാൻമൂളികളും സ്ഥാനമോഹികളും ആയിരിക്കരുതെന്നു മാത്രം.

മെത്രാനും മെത്രാസനവും

1876-ൽ പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് സൃഷ്ടിച്ച ഏഴു ഭദ്രാസനങ്ങൾ നൂറു വർഷത്തിലധികം മാറ്റമില്ലാതെ തുടർന്നു. ഇതിനിടയിൽ *ഇന്ത്യ, ഗോവ, സിലോൺ* എന്ന ലത്തീൻ ഭദ്രാസനവും, ക്നാനായ, മലബാർ, ബാഹ്യകേരള ഭദ്രാസനങ്ങൾ എന്നിവയും പുതുതായി രൂപംകൊണ്ടതു മാത്രമാണ് ഇതിനൊരപവാദം. പിന്നീട് അടിസ്ഥാന ഏഴു ഭദ്രാസനങ്ങളെ പുനഃക്രമീകരിച്ച് കോട്ടയം സെൻട്രൽ, ഇടുക്കി, കുന്നംകുളം, ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവനന്തപുരം ഭദ്രാസനങ്ങൾ കൂടി രൂപീകൃതമായി. അതിനുശേഷം മാനദണ്ഡങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെയാണ് തുടരെ പുനഃക്രമീകരണം നടത്തി പുതിയ ഭദ്രാസനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു വരുന്നത്.

1876-ൽ ഏഴു ഭദ്രാസനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു എങ്കിലും പിന്നീട് അര നൂറ്റാണ്ടു കാലം ഇവ ഭരിക്കാൻ അത്രയും മെത്രാന്മാർ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണംകൂട്ടുന്നതിൽ ഇക്കാലത്ത് വിമുഖരായിരുന്നു. 1902 - 1908 കാലത്ത് പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വാഴിച്ച ആറു പേരിൽ നാലു പേർ കാലം ചെയ്യുകയും ഒരാൾ രോഗിയാകുകയും ചെയ്തു. അതിനു മുമ്പ് ദീർഘകാലം മലങ്കരയുടെ ഏതാണ്ട് പകുതി - നിരണം, കൊല്ലം, തുമ്പമൺ - ഒരുമിച്ച് ഭരിച്ചിരുന്നത് പ. പരുമല തിരുമേനിയായിരുന്നു. ഇതേ കാലത്ത് കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസാകട്ടെ വിശാലമായ കോട്ടയം, അങ്കമാലി ഭദ്രാസനങ്ങളെ ഒരേ സമയം കാര്യക്ഷമമായി ഭരിച്ചിരുന്നു. ഈ മാതൃകകൾ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് നസ്രാണികൾ തങ്ങൾക്ക് മെത്രാന്മാർ കുറച്ചു മതി എന്ന നിലപാട് ആവർത്തിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസ് വരച്ചിട്ട *ഏഴ്* എന്ന മാസ്മരിക സംഖ്യയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണം വീണ്ടും എത്തിക്കണമെന്ന് ചിലർ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും പുതുതായി രണ്ടിനപ്പുറം പോകാൻ അന്നു നസ്രാണികൾ തയാറായില്ല. മലങ്കരയിൽ, മലങ്കര മെത്രാനെ കൂടാതെ പരമാവധി മൂന്നു മെത്രാന്മാർ മതി എന്നായിരുന്നു നസ്രാണിയുടെ അക്കാലത്തെ മനോഭാവം. തുടർന്ന് 1950 വരെയുള്ള കാലത്ത് വ്യവഹാരങ്ങൾ മൂലം തിരഞ്ഞെടുപ്പ് തടസപ്പെടുന്ന സാഹചര്യം ഒഴിവാക്കാൻ സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ പലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വയ്ക്കുമെങ്കിലും മെത്രാനായി വാഴിക്കുന്നത് ആവശ്യാനുസൃതം മാത്രമായിരുന്നു.

മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണം പരിമിതപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമമൊന്നും നടത്തിയിരുന്നില്ല. പ. പരുമല തിരുമേനിക്ക് കൊടുത്തതുപോലെ ഒന്നിലധികം ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ചുമതല ഒരു മെത്രാനെ ഏല്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അക്കാലത്ത് പതിവ്. 1912-ൽ കാരുചിറ മാർ പീലക്സിനോസിന് കോട്ടയം, അങ്കമാലി ഭദ്രാസനങ്ങളുടേയും കരവട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ഈവാനിയോസിന് കണ്ടനാട്, തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനങ്ങളുടേയും ചുമതലയാണ് നൽകിയത്.

മലബാർ, ബാഹ്യകേരളം പോലെയുള്ള ഭദ്രാസനങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചതും 1970-80 കളിലെ പുനഃക്രമീകരണവും നസ്രാണികളുടെ മാറിയ സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അനുരൂപമായ നടപടിയായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നീട് അതിനു മാനദണ്ഡം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ചിലരുടെ ഭാഷയിൽ ഇന്ന് ഇത് *പഞ്ചായത്തുതോറും ഭദ്രാസനം* എന്ന നിലയിലെത്തി. *അജപാലനത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുക* എന്ന മോഹനസുന്ദര പ്രകടനപത്രിക ഇതിനാസ്പദമായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭദ്രാസനങ്ങളിൽ മെത്രാന്മാർ എന്തു ചെയ്യണം എന്നതിന് നടപടിച്ചട്ടമോ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമോ പോലും ഇതഃപര്യന്തം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്തിന്, ഹൂദായകാനോൻ അനുശാസിക്കുന്ന മെത്രാനടുത്ത ധർമ്മങ്ങൾ പോലും പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഇന്ന് പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഭദ്രാസനങ്ങൾ - ചിലതെങ്കിലും - മെത്രാന്റെ സാമ്രാജ്യമായെങ്കിൽ അത്ഭുതത്തിന് അവകാശമില്ല.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ദശവൽസരങ്ങൾക്കിടയിൽ അപകടകരമായ മറ്റൊരു പ്രവണത വളർന്നു വന്നു. *സഭയ്ക്കും ഭദ്രാസനത്തിനും മെത്രാൻ* എന്ന പരമ്പരാഗത കാഴ്ചപ്പാട് പാടെ തകിടംമറിച്ച് *മെത്രാന്റെ ഭദ്രാസനം* എന്ന നൂതന തത്വശാസ്ത്രം സ്ഥാനംപിടിച്ചു. ഇതിന് ഉത്തരവാദി ആരായാലും ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഒന്നു പകുതി ഈ തത്വശാസ്ത്ര വ്യതിചലനത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ് എന്നു നിസംശയം പറയാം. *സഭ എന്തു നിശ്ചയിച്ചാലും എന്റെ ഭദ്രാസനത്തിൽ ഞാനാണ് നിയമം* എന്ന മനോഭാവം വളർത്തിയതും ഈ നവദർശനമാണ്. സ്ഥലംമാറ്റത്തിന്റെ പേരിൽ മെത്രാന്മാരെ പന്തടിച്ചതുകൊണ്ടൊന്നും ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമാകില്ല. മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണത്തിൽ കുറവു വരുത്തുകയും - കുറഞ്ഞപക്ഷം വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരുന്നും - പ. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് കഠിനവും സമയബന്ധിതവും ആവർത്തിതവുമായ സ്വയംവിമർശനം നടത്തുകയും, കർശനമായ തിരുത്തൽ നടപടികൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ എടുക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഇതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാവൂ.

താഴോട്ടൊഴുകാത്ത അധികാരം

ഒരു വസ്തുത അംഗീകരിച്ചേ തീരൂ. മലങ്കരസഭാ ഭരണം ഇനിയും കാര്യക്ഷമമാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭദ്രാസനങ്ങളുടേയും മെത്രാന്മാരുടേയും എണ്ണം കൂട്ടുന്നതും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ അംഗബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും അതിനു പരിഹാരമല്ല. അത് പ്രശ്നം കൂടുതൽ വഷളാക്കുകയേ ഉള്ളൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇന്നുള്ളതിന്റെ പകുതി മെത്രാന്മാരും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിൽ ഓരോ ഭദ്രാസനത്തിനും 1:2 എന്ന അനുപാതത്തിൽ വൈദിക - അവൈദിക തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളും അതിന് ആനുപാതികമായ നോമിനേറ്റഡ് അംഗങ്ങളും മതി സഭാ ഭരണം സുഗമമായി നടക്കാൻ. ഉണ്ടാകേണ്ടത് ഭരണ വികേന്ദ്രീകരണമാണ്.

അധികാരശ്രേണിയിൽ ഒരു തലം കൂടി സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിനുള്ള പോംവഴി. അതിനുള്ള അടിസ്ഥാന ഘടകം ഇന്നു പ്രാഗ്രൂപത്തിൽ ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ ഗ്രൂപ്പുകളായി നിലവിലുണ്ട്. അവയെ ഭദ്രാസന ശൈലിയിൽ കോർഎപ്പിസ്ക്കോപ്പേറ്റുകളായി പുനർക്രമീകരിച്ചാൽ മതി. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ ഫൊറോനാ രീതിയിൽ ഇവ ഭദ്രാസനത്തിനും ഇടവകപ്പള്ളികൾക്കുമിടയിൽ ഭരണതലമായി നിലവിൽ വന്നാൽ പ്രാദേശിക കാര്യനിർവഹണം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാകുകയും മെത്രാന്മാരുടെ ജോലിഭാരം കുറയുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അവർക്ക് ഒന്നിലധികം ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ചുമതല ഒരേസമയം കാര്യക്ഷമമായി വഹിക്കാനാവും. വൃഥാസ്തൂലത കുറയുന്നതോടെ പ. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസും കൂടുതൽ സജീവവും പ്രവർത്തനോന്മുഖവുമാകും.

അരക്ഷിതബോധം

മനഃശാസ്ത്രപരമായി വിശകലനം ചെയ്താൽ ഇന്ന് പല മെത്രാന്മാരും അരക്ഷിതബോധത്തിന്റെ (insecurity complex) തടവിലാണെന്നു കാണാം. മിക്കവർക്കും അബോധമനസിലാണ് ഇതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു മാത്രം. ഈ അവസ്ഥ ഭംഗിയായി ചൂഷണം ചെയ്യാൻ അവരുടെ സ്തുതിപാഠകർക്കറിയാം. കുറഞ്ഞോരു കാലംകൊണ്ട് തങ്ങളില്ലാതെ മെത്രാന് നിലനിൽപ്പോ ജീവിതംപോലുമോ ഇല്ലെന്ന് മെത്രാന്റെ അബോധമനസിൽ ഇവർ കോറിയിടും. അതോടെ മെത്രാൻ തികച്ചും അവരുടെ ആശ്രിതനായി മാറും. ഇതും ഇന്ന് സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള അരക്ഷിതബോധം മറ്റൊരു അപകടകരമായ അവസ്ഥയിലേയ്ക്കു മേലധികാരികളെ നയിക്കും. തങ്ങളേക്കാൾ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ മികച്ചവരെന്നു തോന്നുന്നവരെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്തും. അതിനുമപ്പുറം അവരെ ശാശ്വതമായി *ഒതുക്കാനുള്ള* ശ്രമവും അവരിൽ നിന്നും ഇതോടൊപ്പമുണ്ടാകും. ഭരണശാസ്ത്രം (Management) നിർദ്ധാരണം ചെയ്ത ഒരു മാനസികാവസ്ഥയാണിത്. ഇത്തരം അരക്ഷിതബോധം ബോധപൂർവം വളർത്തിയെടുക്കുന്ന സ്തുതിപാഠകരുടെ നിരന്തര പ്രേരണ കൂടിയാകുമ്പോൾ മേലധികാരിയുടെ ഈ മാനസികാവസ്ഥ രൂക്ഷമാകും എന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്. അതോടെ അവർ പൂർണ്ണമായും *ആശ്രിതർ* (dependent) മാത്രമാകും. സ്തുതിപാഠകർക്കു വേണ്ടിയതും അതാണ്.

അരക്ഷിതബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മറ്റൊരു അപകടകരമായ മാനസികാവസ്ഥയാണ് എല്ലാം സ്വന്തം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കാനും ആരെയും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള പ്രവണത. പ്രകടമായും ഇത് നയിക്കുന്നത് ഏകാധി

പത്യത്തിലേയ്ക്കാണ്. അധികാരം പങ്കുവെച്ചാൽ താൻ അട്ടിമറിക്കപ്പെടുമെന്ന വിശ്വാസമാണ് ഈ ഭയത്തിനു നിദാനം. തന്നാൽ മാത്രം ഭരിക്കപ്പെടുന്ന, തീരുമാനമെടുക്കാൻ മറ്റധികാരികളില്ലാത്ത, ഒരു സംവിധാനത്തിൽ താൻ സുരക്ഷിതനാണെന്ന മിഥ്യാബോധമാണ് ഇത്തരമൊരു മാനസികാവസ്ഥയ്ക്കു ഹേതു.

പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു ഭരണശാസ്ത്ര നിയമം (Principle of management) ഉണ്ട്. ഒരു മേലധികാരി തന്നേക്കാൾ കഴിവുള്ള പിൻഗാമികളേയും കീഴ്ജീവനക്കാരെയും സൃഷ്ടിക്കാത്തപക്ഷം പ്രസ്ഥാനം (organization) – അതെന്തായാലും – ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇല്ലാതാവും. മുകളിൽ പരാമർശിച്ച അരക്ഷിത ബോധം മേലധികാരികളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തന്നേക്കാൾ കേമന്മാരായ രണ്ടാംനിര നേതൃത്വം ഉണ്ടായാൽ തന്റെ *കസേര തെറിക്കുമോ* എന്ന ഭീതി താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിലുള്ളവരെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാൻ അവരെ നിർബന്ധിതരാക്കും. കാലം മുമ്പോട്ടു ഗമിക്കുംതോറും രൂക്ഷമാകുന്ന ഈ നിലവാരത്തകർച്ച മൂലം വൃത്തം ചുരുങ്ങിചുരുങ്ങി പ്രസ്ഥാനം ഇല്ലാതാവും. മലങ്കരസഭ ഇന്നു നീങ്ങുന്നത് ഈ അപകടകരമായ അവസ്ഥയിലേയ്ക്കാണ്.

മേശയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന വെൺമണി വർക്കിയും രായസം എഴുത്തു കൊച്ചുവർക്കിയും

മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന് എതിർശക്തിയായി രൂപംകൊടുത്ത അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ നിലവാരത്തകർച്ചയും അതുമൂലമുണ്ടായ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയും രണ്ടുവിധത്തിലാണ് സഭാ ഭരണയന്ത്രത്തെ ബാധിച്ചത്. ഒന്നാമതായി, എന്ത് ഇല്ലാതാക്കണമെന്ന് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നസ്രാണികൾ ആഗ്രഹിച്ചോ ആ ഏകാധിപത്യം മറ്റു രീതികളിൽ മടങ്ങിവന്നു. രണ്ടാമതായി മെത്രാന്മാരുടെ ഉപദേശകരുടേയും കാര്യവിചാരകരുടേയും സ്ഥാനത്ത് അനർഹരും കഴിവുകെട്ടവരും കടന്നുകൂടി.

ഇത് ബാലിശമായ വാദമല്ല. മലങ്കരയിൽ തദ്ദേശീയ മെത്രാനുണ്ടായ 1653 മുതൽ നസ്രാണികൾക്കിടയിലെ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭരാണ് മെത്രാന്മാരുടെ കാര്യവിചാരകരായി ചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. 1653-ൽ മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമന്റെ ആലോചനക്കാരായി *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* നിയമിച്ചത് അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭ പട്ടക്കാരായ ആഞ്ഞിലിമൂട്ടിൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ, പറമ്പിൽ ചാണ്ടി കത്തനാർ, പള്ളിവീട്ടിൽ ചാണ്ടി കത്തനാർ, വേങ്ങൂർ ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ എന്നിവരെയാണ്. 1809-ലെ കണ്ടനാട് *മലങ്കര പള്ളിയോഗം* മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമന്റെ കാര്യവിചാരകരായി നിയമിക്കുന്നത് മുഖവുര ആവശ്യമില്ലാത്ത കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ, പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാൻ എന്നിവരെയാണ്. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ മേല്പട്ടസ്ഥാനമേറ്റു വന്ന് മാർ യൂയാക്കീം കൂറിലോസ്, മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് എന്നിവരോട് ശൂന്യഹസ്തനായി അങ്കം കുറിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിൽ വിജയിക്കുമെന്ന് *നാളാഗമ* കർത്താവായ കരവട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശെമവോൻ ദീവന്നാസ്യോസ് ശുഭാപ്തി വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ... *വടക്കേദിക്കിലുള്ള പ്രമാണപ്പെട്ടവരാകുന്ന ചാലി, മാടപ്പറമ്പൻ, കല്ലറയ്ക്കൻ, മല്പാനച്ചൻ, മാമലശ്ശേരി അമ്പാട്ടിൽ, പള്ളിക്കരക്കാറർ മുതലായ ശെഷം പ്രമാണപ്പട്ടവരൊക്കെയും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചനു സ്വാധീനപ്പെട്ടും ...* ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ മലങ്കര മെത്രാനായി ഭരിക്കുന്ന പിൽക്കാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യവിചാരകരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് ആറ്റുമാലിൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ, മാലിത്ര ഏലിയാസ് കത്തനാർ, ഇടവഴിക്കൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് തുടങ്ങിയവരാണ്. പിന്നീട് അദ്ദേഹം പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ കാര്യവിചാരകനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന മലങ്കര മൽപ്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാരെ തന്റെ മുഖ്യകാര്യവിചാരകനും തുടർന്ന് പിൻഗാമിയുമാക്കി. അങ്കമാലിയിൽ യോഗ്യരായി ആരും ഇല്ലാത്ത തിനാലാവാം കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് അവിടെ, കോട്ടയം ഭദ്രാസനത്തിൽപ്പെട്ട വാകത്താനം കാരുചിറ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാനെ കാര്യവിചാരകനും കണ്ടനാട് ഭദ്രാസനത്തിൽപ്പെട്ട മലങ്കര മൽപ്പാൻ കോനാട്ട് മാത്തൻ കത്തനാരെ വികാരി ജനറാളുമാക്കിയത്.

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ, വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ എന്നിവരുടെ കാലത്ത് പ്രഗൽഭരായ ആലോചനക്കാരുടെ ഒരു നീണ്ടനിര കാണാനാവും. പണിക്കരുവീട്ടിൽ പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ, വല്യപാറേട്ട് മാത്യൂസ് കത്തനാർ, മൽപ്പാൻ മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ത്രയോസ് കത്തനാർ, കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിള, കന്നുകുഴിയിൽ കുരുവിള എൻജിനിയർ, മഴുവഞ്ചേരിപറമ്പത്ത് എം. എ. ചാക്കോ സൂപ്രണ്ട്, ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ, റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ... പട്ടിക ഇങ്ങനെ നീളുന്നു. ഇവർക്ക് പകരം വയ്ക്കാവുന്ന എത്രപേർ ഇന്ന് മെത്രാന്മാരുടെ ആലോചനക്കാരായി ഉണ്ട് എന്ന കണക്കെടുത്താൽ ഏതാണ്ട് ശൂന്യമായ ഒരു പട്ടികയാകും ലഭിക്കുക എന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്.

ഇന്ന് മലങ്കരയിൽ പ്രഗൽഭരുടേയും സഭാസ്നേഹികളുടേയും ഉറവ വറ്റിപ്പോയതല്ല ഈ ദുര്യോഗത്തിനു കാരണം. അത്തരക്കാർക്ക് ഇന്നും കുറവൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ അവരെ സഭാഭരണത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടുകളിൽ നിന്നും ബോധപൂർവം അകറ്റി നിർത്തുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഏതെങ്കിലും സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാൻ വിമുഖത പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമാകുന്നു. ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്ക് *ഏകനായകത്വം* കാംക്ഷിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരെ മാത്രം കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. അവർക്കു മാത്രമായി ഇത്തരമൊരു മസ്തിഷ്കചോർച്ച സൃഷ്ടിക്കാനാവില്ല.

ഇവിടെയാണ് *മേശയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന വെൺമണി വർക്കിയും രായസം എഴുത്തു കൊച്ചുവർക്കിയും* പ്രസക്തമാകുന്നത്. വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ജീവനക്കാരായി ചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവരാണ് ഇവർ ഇരുവ

രും. യഥാക്രമം മെത്രാനു ഭക്ഷണം ഒരുക്കുക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനകൾ കേട്ടെഴുതുക എന്നതാണ് അവരുടെ ജോലി. സഭാഭരണത്തിലൊന്നും അവർക്ക് നാമമാത്രമായി പോലും പങ്കില്ല. വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ആലോചനക്കാരും കാര്യവിചാരകരും പ്രതിനിധികളുമായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് കായംകുളം ഫീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ, അങ്കമാലി ചക്കരയകത്തൂട്ട് ഇട്ടൂപ്പ് കത്തനാർ, മാവേലിക്കര വല്യപെരുമ്പിഴ കൊച്ചിട്ടി തരകൻ എന്നീ പ്രഗൽഭരെയാണ്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഇന്ന് മിക്ക മെത്രാന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ *ത്രിമൂർത്തികളുടെ* സ്ഥാനം *മേശയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന വെൺമണി വർക്കിമാരും രായസം എഴുത്തു കൊച്ചുവർക്കിമാരും* അപഹരിച്ചിരിക്കുകയാണ് എന്ന് കാണാം. അപൂർവം ചിലർക്കു മാത്രമാണ് ഇന്ന് ഇതിൽ നിന്നും വിമുക്തരായി നിൽക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്.

സ്ഥാപിതതാൽപര്യരഹിതരും ശേഷിമാന്മാരുമായ ഉപദേശകരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മെത്രാന്മാരെ ശക്തരും കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ളവരുമായ ഭരണാധികാരികളാക്കും. ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ചരിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നത് അതാണ്. അവിടെ *മേശയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന വെൺമണി വർക്കിമാർക്കും രായസം എഴുത്തു കൊച്ചുവർക്കിമാർക്കും* സ്ഥാനമില്ല. അവരുടെ സ്ഥാപിത താൽപ്പര്യങ്ങൾ വിലപ്പോവുകയുമില്ല. സ്വകാര്യ സാദ്ധ്യത്തിനായി മെത്രാന്മാരോടൊട്ടിക്കൂടിയ ഇത്തരക്കാർ കർമ്മശേഷിയുള്ളവരെ കഴിവതും മെത്രാന്മാരിൽ നിന്നും ഭരണവൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കി നിർത്താൻ ശ്രമിക്കും. പകരം തങ്ങളേയും തങ്ങളുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളേയും അക്ഷരശൂന്യരേയും തൽസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കും. അതോടെ മെത്രാൻ ദുർബലനാകും. ഭരണം സ്തുതിപാഠകരുടെ കൈപ്പിടിയിലൊതുങ്ങും. തുടർന്നുള്ള ഭരണ പരാജയത്തിന്റെ പാപഭാരം മെത്രാന്റെ തലയിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇവിടെ ന്യായമായും ഒരു സംശയം ഉയരാം. എന്തുകൊണ്ട് മെത്രാന്മാർ ഇത് മനസിലാക്കുന്നില്ല? ഇതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്നാമതായി, വൈദികശ്രേണിയെ പൊതുവെ ബാധിച്ച അപചയം. മുകളിൽ വിശദീകരിച്ചതുപോലെ കഴിഞ്ഞ എതാനും ദശാബ്ദങ്ങളായി അധഃപതിച്ചു വരുന്ന മലങ്കരയിലെ വൈദികരുടെ നിലവാരം. ഈ അപചയം തീർച്ചയായും അവരിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന മെത്രാന്മാരെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അജപാലനത്തിന്റെ നസ്രാണി-പൗരസ്ത്യ മൂല്യങ്ങളോ, പാശ്ചാത്യ മാതൃകയോ പരിഗണിക്കാതെ സ്വയംപ്രദർശനത്തിന്റെ ദുരാത്മാവ് ബാധിച്ച വൈദികശ്രേണിയുടെ *സഹപ്രവർത്തക സ്വാധീനം* (Peer group influence) തീർച്ചയായും മെത്രാന്മാരെയും ഗ്രസിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്തുതിപാഠകരായി അടുത്തു കൂടുന്നവർ ഇത്തരം *ഈഗോയെ* പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കും. രാജാവ് നഗ്നനാണെന്ന് ഇവരാരും ഒരിക്കലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, കുറഞ്ഞകാലംകൊണ്ട് താൻ അതുല്യനാണെന്ന മിഥ്യാധാരണയിൽ മെത്രാന്മാർ എത്തിച്ചേരും. സ്തുതിപാഠകർ ഈ നിസഹായ അവസ്ഥയിൽ ഉപദേശകരും കാര്യവിചാരകരുമാകും. ഈ ചക്രത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനം തുടർന്നും നടക്കുന്നു.

നടപടിച്ചട്ടങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിച്ചിട്ടും പെരുമാറ്റച്ചട്ടം കർശനമാക്കിയിട്ടും ഇന്ന് മെത്രാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് വോട്ടുപിടുത്തവും *കാക്കപിടുത്തവും* നിർബാധം നടക്കുന്നു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. മറിച്ച് സംഭവിക്കുന്നില്ലെന്നും യോഗ്യർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നും ഇതിനർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ ഇതൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അപ്രകാരമുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രചരണത്തിൽ ... *സഹകരിച്ച് സംബന്ധപ്പെടുന്നവരെ*... തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ട ബാദ്ധ്യത അത്തരം *ഉപകാരങ്ങൾ* കൈപ്പറ്റിയവർക്ക് ന്യായമായും ഉണ്ട്. അതോടൊപ്പം മറ്റുതരത്തിൽ കൈപ്പറ്റുന്ന *ഉപഹാരങ്ങളും* ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ തിരിച്ചടയ്ക്കേണ്ട ബാദ്ധ്യതയും സ്വീകർത്താക്കൾക്കുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ആത്യന്തികമായി സഭാ ഭരണയന്ത്രത്തിലും സമിതികളിലും അനർഹരുടെ തള്ളിക്കയറ്റത്തിലാണ് അവസാനിക്കുക. ഇത്തരം ഏഴാംകിടക്കാരോടൊപ്പം വേദി പങ്കിടേണ്ടി വരുന്നതിലുള്ള മാനക്ഷയം ഒഴിവാക്കാനാണ് യോഗ്യരായ പലരും സഭാസമിതികളിൽ നിന്നും വിട്ടുനിൽക്കുന്നത് എന്നത് പരസ്യമായ രഹസ്യവും.

ഇവയെല്ലാംകൂടി ആത്യന്തികമായി മലങ്കരസഭയുടെ നയരൂപീകരണവും ഭരണനിർവഹണവും *മേശയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന വെൺമണി വർക്കിയുടേയും രായസം എഴുത്തു കൊച്ചുവർക്കിയുടേയും* മാത്രം കൈകളിലെത്തിക്കും. അവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഫലം ചിന്ത്യം. അതിനെ ആശ്രയിക്കുന്ന മെത്രാന്റെ ഗതിയും തഥൈവ. ആത്യന്തികമായി സഭയുടെ ഭാവിയും അസ്തു.

ഉയരപ്പെട്ടവന്റെ മറവിൽ ...

മലങ്കരസഭയിലെ മെത്രാന്മാരിൽ ഇന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യക്ഷമതാരാഹിത്യത്തിനു മെത്രാന്മാരുടെ സ്വവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ബലഹീനതകളും മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. സ്തുതിപാഠകർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന താൻ അനന്യനാണെന്ന മിഥ്യാധാരണ മേലധികാരികളെ നയിക്കുന്നത് മൂഢസ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഇത് ആത്യന്തികമായി നയിക്കുന്നത് അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിലേയ്ക്കും ഏകാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കുമായിരിക്കും.

ഇത്തരമൊരവസ്ഥ ബോധപൂർവം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ സ്തുതിപാഠകർക്ക് നിർണായകമായ പങ്കുണ്ട്. അവർ മൂലം പലപ്പോഴും തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്വേഛാധിപത്യപരമാണെന്നു ഭരണാധികാരി അറിയുന്നുപോലുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞാലും തെറ്റില്ല. അധികാരം ഒരു വ്യക്തിയിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്നത് ആ വ്യക്തിയേക്കാൾ അവിടെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന ഉപജാപകവൃന്ദത്തിന്റെ ആവശ്യമാണെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. എത്ര പ്രഗൽഭനായാലും ഒരു വ്യക്തിക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്ന സംഗതികൾക്ക് പരിമിതിയുണ്ടെന്ന ലളിതമായ സാമാന്യനിയമമാണ് ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നത്. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്ന അധികാരങ്ങളുടെ നിർവഹണം അധികാരകേന്ദ്രത്തിന്റെ ഉപജാപകവൃന്ദത്തിന്റെ കൈകളിലെത്തും. അവർക്ക് ആവശ്യവും അതാണ്.

സമീപകാലത്ത് മലങ്കരസഭയിൽ അപൂർവം ചിലർ ഉയർത്തുന്ന വൈദികരുടെ കേന്ദ്രീകൃത സ്ഥലംമാറ്റം എന്ന വിഷയം ഇവിടെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം. ഇപ്പോൾ ഭദ്രാസനതലത്തിൽ നടക്കുന്ന സ്ഥലംമാറ്റങ്ങൾ പോലും അഴിമതിരഹിതമോ അരോപണാതീതമോ അല്ല. മിക്കയിടത്തും ഭദ്രാസനതല ഉപജാപകവൃന്ദമാണ് ഇത് നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എന്ന് ശക്തമായ ആരോപണം നിലവിലുണ്ട്. ഇതിനെ കേന്ദ്രതലത്തിലാക്കണമെന്നാണ് ചില കേന്ദ്രങ്ങളുടെ ആവശ്യം. *മികച്ചവരുടെ സേവനം എല്ലായിടത്തും ലഭ്യമാക്കുക* എന്ന ആദർശ സുന്ദരമായ മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചില വിദേശ ഇടവകകളിലെ സ്വർണ്ണഖനികളിൽ മാത്രം നോട്ടമിട്ടാണ് ഈ നീക്കം നടത്തുന്നത്. ഈ ആവശ്യം ഉയർത്തുന്ന ഇവരിൽ ആരും കൽക്കട്ട, മലബാർ മുതലായ ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ അവികസിത പള്ളികളിലോ മിഷനറി പുരോഹിതരായോ സേവനമനുഷ്ടിക്കാൻ തയാറല്ല എന്നതുതന്നെ ഈ നീക്കത്തിന്റെ കാപട്യം വെളിവാക്കുന്നു.

ഈ കപടനാടകം പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ ഇതിന്റെ പ്രായോഗികത പരിശോധിക്കാം. വൈദിക സ്ഥലംമാറ്റങ്ങൾ കേന്ദ്രീകൃതമായാൽ സാങ്കേതികമായി അതിന്റെ അധികാരി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആകും. മലങ്കരയിലെ രണ്ടായിരത്തോളം ഇടവകകളും അത്രതന്നെ വൈദികരേയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ നേരിട്ടറിയണമെന്നില്ല. അറിയേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. ഓരോന്നിനും ഓരോരുത്തർക്കും അനുരൂപമാംവിധം അവയുടെയെല്ലാം സ്ഥലം മാറ്റ ചേരുവകൾ (combinations) നേരിട്ടു നിർമ്മിക്കുക എന്നത് ഏതു മനുഷ്യനും അസാദ്ധ്യമാണ്. സ്വാഭാവികമായും ഈ ചുമതല ഉപാജാപകവൃന്ദത്തിന്റെ കൈകളിലെത്തും. വമ്പൻ കുതിരക്കച്ചവടത്തിനുള്ള അനന്തമായ സാദ്ധ്യതകളാണ് അവർക്ക് തുറന്നു കിട്ടുന്നത്. ഭദ്രാസനതലത്തിലായാലും കേന്ദ്രതലത്തിലായാലും ഏതുതരത്തിലുള്ള അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെയും ആത്യന്തിക ഫലം ഇതു തന്നെയാണ്.

സ്വന്തമായി മേൽവിലാസം ഇല്ലാതെ ഇങ്ങനെ *ഉയരപ്പെട്ടവന്റെ മറവിലിരുന്ന്* മലങ്കരസഭയെ കാർന്നുതിന്നുന്ന ഇത്തരക്കാർ സഭയുടെ ശാപമാണ്. അവരെ ഒഴിവാക്കിയേ പറ്റൂ. അല്ലെങ്കിൽ സഭ നശിക്കും.

മെത്രാന്റെ സാമ്രാജ്യം

സമീപകാലത്ത് സജീവമായ ഒരു ആരോപണമാണ് മെത്രാന്മാർ സ്വന്തം സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്നത്. മെത്രാന്മാർ സ്വന്തം പേരിലോ വേണ്ടപ്പെട്ടവരെ മാത്രം ചേർത്ത് ട്രസ്റ്റുകളുണ്ടാക്കിയോ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നും, അതു തടയപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അവരെ അടിക്കടി സ്ഥലംമാറ്റുകയാണെന്നുമാണ് ഈ ആരോപണത്തിന്റെ വ്യംഗ്യം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഓരോ ഭദ്രാസനവും അതത് മെത്രാന്മാരുടെ സാമ്രാജ്യമാണ്. അങ്ങിനെ ആയിരിക്കുകയും വേണം. കാരണം അതിന്റെ അതിർത്തികൾ കാക്കേണ്ടതും ഭിത്തികൾ പണിയേണ്ടതും മെത്രാന്റെ ബാദ്ധ്യതയാണ്. അവിടെ അവർ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ എങ്ങിനെ സാമ്രാജ്യ സൃഷ്ടിയായി കണക്കാക്കാനാവും?

ഏതാനും ചെറിയ ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഇത് വ്യക്തമാക്കാം. പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ്, പൗലൂസ് മാർ സേവേറിയോസ് എന്നിവരിട്ട അതീവ ലളിതമായ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇന്ന് സ്വന്തം എസ്റ്റേറ്റ് വരെയുള്ള മലബാർ ഭദ്രാസനം പിന്നീട് മലങ്കരയുടെ *വലിയബാവാ* ആയ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് പണിതുയർത്തിയത്. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ? ബാഹ്യകേരളത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉള്ള ഭദ്രാസനമായി കൽക്കട്ടയെ സ്തേപ്പാനോസ് മാർ തേവോദോസ്യോസ് മാറ്റിയെടുത്തു. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ? *കല്ലിന്മേൽ കല്ലു ശേഷിക്കാതെ* തകർന്നടിഞ്ഞു കിടന്ന അമേരിക്കാ ഭദ്രമായ രണ്ടു ഭദ്രാസനങ്ങളായി മാത്യൂസ് മാർ ബർണബാസ് വളർത്തി. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ?

മലങ്കരസഭയുടെ ക്രൈസ്തവ സാക്ഷ്യം പ്രഘോഷിക്കുന്ന അനേകം സ്ഥാപനങ്ങൾ മിഷൻ ബോർഡിനുവേണ്ടി ഡോ. ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് കെട്ടിപ്പടുത്തു. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ? പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും അദ്ദേഹം തന്നെ ഏൽപ്പിച്ചതുമായ ചെറിയൊരു സ്ഥാപനം ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് മികച്ച ഒരു ദയറായാക്കി വളർത്തി. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ? തന്റെ ഭദ്രാസനത്തിലും, സഭ തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ഇതര കേന്ദ്രങ്ങളിലും ഡോ. മാത്യൂസ് മാർ സേവേറിയോസ് ഒരു പ്രത്യേകതരം സമൂഹ്യസേവന കേന്ദ്രങ്ങൾ ആരംഭിച്ച് ഭംഗിയായി നടത്തിവരുന്നു. ഇത് സാമ്രാജ്യമാണോ?

സാമ്രാജ്യവാദികൾ വെളിപ്പെടുത്താത്ത ഒന്നുണ്ട്. ഏതു മെത്രാനാണ് സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് എന്ന് അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഭദ്രാസനത്തിനുള്ളിൽ സ്വകാര്യ ട്രസ്റ്റുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഭദ്രാസന പൊതുയോഗത്തിന്റെ പിടിപ്പുകേടാണ്. ഭദ്രാസനത്തിനു പുറത്താണെങ്കിൽ അത് സുന്നഹദോസിന്റെയും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടേയും ശേഷിക്കുറവും. അത് മെത്രാനെ സ്ഥലംമാറ്റിയാലൊന്നും നേരെയാകാൻ പോകുന്നുമില്ല.

ഏതോ മെത്രാൻ സ്ഥാപിച്ചു ഭംഗിയായി നടത്തുന്ന സ്ഥാപനം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചിലരാണ് *സാമ്രാജ്യവാദികൾ* എന്ന് ഒരു പ്രത്യാരോപണവും ഉണ്ട്. എല്ലൊടിച്ചു പണിതും പട്ടിണി കിടന്നും തറവാട്ടിനു മുതലുണ്ടാക്കിയ കാരണവരോട് *വല്യമ്മാവന് വയസായി. ഇനി വല്ല രാമനാമോം ജപിച്ചോണ്ട് വീട്ടിലിരുന്നാ മതി. ഇനി കൃഷിയൊക്കെ കൊച്ചുരാമൻ നോക്കിക്കോളാം* എന്നു പറഞ്ഞ മരുമകന്റെ മനോഭാവം ഇന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ ഏറിവരുന്നുണ്ട്.

സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരുണ്ട്. സ്ഥലം സൗജന്യമായി വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടും അതു നിരസിച്ച് ഇടവകയെ ഞെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞ് മഹാനഗരമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥലം വാങ്ങി പഞ്ചനക്ഷത്ര അരമന പണിയുന്നവർ. മേൽ

സ്ഥാനം മോഹിച്ച് അതിനുള്ള വിക്ഷേപിണിയായി സ്വന്തം ഭദ്രാസനത്തെ പാകപ്പെടുത്തുന്നവർ. സ്വയം പ്രദർശനത്തിന് പണവും ഊർജ്ജവും ചിലവാക്കുന്നവർ. മലങ്കരസഭയിലെ സാമാധാനത്തിനും വിഘടനവാദികളുടെ പുനരൈക്യ സാദ്ധ്യതയ്ക്കും തുരങ്കം വയ്ക്കുന്നവർ. ഇവരൊക്കെയാണ് സ്വന്തം സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നവർ. ഇവരെപ്പറ്റി *സാമ്രാജ്യവാദികൾ* ഉരിയാടില്ല.

സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്ക് മറുമരുന്നായി സ്ഥലംമാറ്റം നിർദ്ദേശിച്ചവർ വിട്ടുപോയ ഒരു ധാർമ്മിക പ്രശ്നമുണ്ട്. അത് ഒരു ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന നിലയിൽ ഒരു മെത്രാനു ലഭിച്ച കൈമുത്തു പണത്തിന്റെ വിനിയോഗമാണ്. ഇത് മറ്റൊരു ഭദ്രാസനത്തിലേയ്ക്കു കടത്തുന്നത് ധാർമ്മികമായി ശരിയാണോ? ആ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന നിലയിൽ ലഭിച്ച പണത്തിന്റെ നീക്കിബാക്കി അവർക്കവകാശപ്പെട്ടതല്ലേ? മാത്യൂസ് മാർ ബർണബാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ കൈമുത്തു പണം മുഴുവൻ അമേരിക്കയിലെ രണ്ടു ഭദ്രാസനങ്ങൾക്കു വീതിച്ചു നൽകിയശേഷം മടങ്ങിയ ഉദാത്തമായ ചരിത്രം മുമ്പിലുണ്ട്. അവർക്ക് പിതൃസ്വത്തായി ലഭിച്ചതോ മെത്രാനാകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള സ്വയാർജ്ജിത സ്വത്തോ ഉൾപ്പെടുത്തിയല്ല ഇവിടെ പരാമർശിച്ചത്.

എന്തുകൊണ്ട് ഓരോ ഭദ്രാസനത്തിലേയും മെത്രാന്മാരുടെ കൈമുത്തു പണമടക്കം ഭദ്രാസനത്തിന്റെ വരുമാനം പിൻഗാമിക്ക് പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തോടുകൂടിയ (Succession right) അക്കൗണ്ടുകൾ വഴി കൈകാര്യം ചെയ്തുകൂടാ? മലങ്കരയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ഇടവകപ്പള്ളികളുടേയും ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടുകൾ വികാരിയുടേയും കൈക്കാരന്റെയും പേരിലാണ്. ഇവയിൽ പലതിനും ഭദ്രാസനങ്ങളേക്കാൾ ഉയർന്ന പ്രതിവർഷ വരുമാനം (turnover) ഉണ്ട്. അവിടെയൊന്നും സാമ്രാജ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഭരണമാറ്റം സുഗമമായി നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം മുകളിൽപറഞ്ഞ നിർദ്ദേശം പരിഗണിക്കാൻ.

മെത്രാന്മാർ സ്വന്തം സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു നസ്രാണിയുടെ പണംകൊണ്ടാണ്. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥത സഭയ്ക്ക് അല്ലെങ്കിൽ ഭദ്രാസനത്തിന് ആയിരിക്കണമെന്നും, ഭരണവും കണക്കും സുതാര്യമായിരിക്കണമെന്നും കർശന നിലപാടെടുക്കാനുള്ള അധികാരം പണം നൽകുന്നവർക്കും അതത് ഭദ്രാസന കൗൺസിലിനുമുണ്ട്; പൊതുസഭയുടെ കാര്യത്തിൽ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്കും. അതു ചെയ്യാതെ വെറുതെ വിലപിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല.

ഉപസംഹാരം

പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഏകാധിപത്യ പ്രവണതയാണ് *മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന് എതിർശക്തി* ആവശ്യമാണെന്ന ചിന്ത പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നസ്രാണികളിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചത്. മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനേക്കാൾ അദ്ദേഹത്തോട് അടുത്തു നിന്നവരാണ് പ്രശ്നക്കാർ എന്ന് അന്നേ ആരോപണം ഉയർന്നിരുന്നു. ഇത്തരം സംഭവവികാസങ്ങൾ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാനാണ് 1873-ലും 1876-ലുമായി മലങ്കര അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്ക് രൂപംകൊടുത്തത്. സ്ഥാപനകാലത്തുതന്നെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അതിന്റെ ശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

1889-ൽ സെമിനാരിക്കേസ് വിധിക്കുകയും ഭരിക്കാൻ മുതൽ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി കൂടുതൽ ശക്തമായി. സമുദായത്തിനു *വേറിട്ടും മുതൽ ഉണ്ടാക്കിയ* മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ അവയിൽ ചിലത് *മെത്രാപ്പോലീത്തൻ ട്രസ്റ്റ്* ആക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ തിരുത്താൻ മാത്രം ധൈര്യം അന്നത്തെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. 1934-ലെ ഭരണഘടന, മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയോടൊപ്പം പ. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് കൂടി രൂപപ്പെടുത്തുകയും ഇരു സമിതികളുടെയും കീഴിലുള്ള സ്വത്തുക്കളുടെ ഭരണം ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതേപോലെ ഭദ്രാസന ഭരണത്തിനും ഭരണഘടന ക്രമീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ വ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാം നിലവിലിരിക്കെ *ഭദ്രാസനങ്ങൾ മെത്രാന്മാരുടെ സാമ്രാജ്യമായി* എന്നു വിലപിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. ഭദ്രാസന-കേന്ദ്ര തലങ്ങളിലെ പ്രാതിനിത്യ സമിതികളുടെ കഴിവില്ലായ്മ മാത്രമാണ് ഇത് വെളിവാക്കുന്നത്. *ഉണ്ടു പിരിയാൻ* മാത്രം സമ്മേളിക്കുന്ന അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്കും *ഉഴുന്നുവടയും ലമൺ ടീയും* കഴിക്കാൻ കൂടുന്ന ഭദ്രാസന കൗൺസിൽ/പൊതുയോഗത്തിനും, പ. സുന്നഹദോസ് കൂടുമ്പോൾ *ഐ-പാഡിൽ* ഗെയിം കളിക്കുന്നതിനും പകരം പഴയതുപോലെ കാര്യശേഷിയുള്ള സമിതികൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്തരം ഒരു പരാതി ഉണ്ടാവില്ലായിരുന്നു. നിലവിലുള്ള ഭരണഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ ഇന്നും ഭരണ സംവിധാനത്തിൽ തിരുത്തലും, സമഗ്രമായ അഴിച്ചുപണി പോലുമോ സാദ്ധ്യമാണ്. പക്ഷേ, തൽക്കാലം അതു നടക്കില്ല. കാരണം അത്തരം സമിതികളിലെ ഇന്നുള്ള അംഗങ്ങളുടെ നിലവാരം അതിനു തികച്ചും അപര്യാപ്തമാണ്.

മലങ്കരസഭാ ഭരണത്തിലെ ഇന്നുള്ള കെടുകാര്യസ്ഥതയ്ക്കും മെത്രാന്മാരുടെ *ഏകനായക* പ്രവണതയ്ക്കും കാരണമന്വേഷിച്ചു ചെന്നാൽ എത്തിനിൽക്കുന്നത് അൽമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ നിലവാരത്തകർച്ചയിലാണ്. നിലവാരമുള്ള, ശക്തമായ, സ്വാർത്ഥമോഹമില്ലാത്ത ഒരു അൽമായ നേതൃത്വം ഉയർന്നുവന്നാൽ സഭാഭരണവും വൈദിക ശ്രേണിയും ശുദ്ധമാകും. നിയമത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ മാത്രമാവും പിന്നീടവരുടെ പ്രവർത്തനം. അൽമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ നിലവാരം ഉയരാതെ സഭാഭരണ ക്രമീകരണത്തിൽ - ആത്മീയമായാലും ലൗകികമായാലും - യാതൊരു ശുദ്ധീകരണവും സാദ്ധ്യമല്ല.

(05-06-2014-ൽ പരുമലയിൽ നടന്ന അഖില മലങ്കര വൈദിക സംഗമത്തിൽ നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിന്റെ വികസിത രൂപം)